

ரொறான் பேனாட்

அவங்க யேசுமார்டாங்க

அவங்க பேசமாட்டாங்க

அவங்க பேசமாட்டாங்க (நாடகங்கள்)

ஹாஹான் பேணாட்

வெளியீடு - 57

	<p>எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம் WRITERS MOTIVATION CENTRE கி. 64, கதீர்காமர் வீதி, அமீர்காடி, மட்டக்களப்பு, இலங்கை. T. P. : 065-2226658, 077-6041503 e-mail : okkuna@gmail.com</p>
---	---

பதிவுத் தரவுகள்

நூல் தலைப்பு	:	அவங்க பேசமாட்டாங்க...
வகை	:	நாடகத் தொகுப்பு
நூலாசிரியர்	:	ஹொணான் பேணாட் ©
வெளியீடு	:	எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம்
முதற்பதிப்பு	:	2010
இரண்டாம் பதிப்பு	:	2012
அட்டை வடிவமைப்பு	:	நிர்மலவாசன்
கணினி வடிவமைப்பு	:	நிரோன், ஜெரினா
அச்சுப் பதிப்பு	:	வணசிங்கா பிரிண்டர்ஸ்
விலை	:	ரூபா 200/-

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title	:	Avanga Pesa Maatanga
Category	:	Drama
Author	:	Rohan Bernad ©
First Edition	:	2010
Second Edition	:	2012
Publication	:	Writers Motivation Center (Priya Prasuram – 57)
Cover Design	:	Susiman Nirmalavasan
Computer Design	:	Niron, Jerina
Printers	:	Wanasinghe Printers
Prize	:	Rs. 200/=
ISBN	:	978-955-8715-63-5

**திருகோணமலை - மட்டக்களப்பு மறைமாவட்டத்தில்
கலைப்பணி ஆற்றிக்கொண்டிருக்கும் என் ஆசான்
அருட்தந்தை. அ. தேவநாசன் அடிகளுக்கு
இந்நூலைச் சமர்ப்பணம் செய்கின்றேன்.**

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
வாழ்த்துரை	07
அணிந்துரை	08
என்னுரை	13
பதிப்புரை	14
அவங்க பேசமாட்டாங்க...	15
இருமுனைகள்	23
அது போதாதா?	32
ஒரு துளி கறுப்பு ஜூலாய்	40
மகத்துவம் தேடும் மகரந்தம்...	46

வாழ்த்துரை

“அவங்க பேசமாட்டாங்க” என்னும் பெயரில் ஐந்து நாடகங்களைத் தன்னகத்தே உள்ளடக்கி நூலாக வெளிக்கொணர்ந்திருக்கும் அருட்பணி றொஹான் பேணாட் அவர்களின் முயற்சி உண்மையிலேயே பாராட்டப்பட வேண்டியதே.

நூலில் உள்ள “அவங்க பேசமாட்டாங்க” என்னும் முதல் நாடகமானது சிறுவர் தஷ்பிரயோகம் தொடர்பாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது இன்றைய நவீன உலகில் நடந்தேறும் அவலச் சம்பவமாதலால் இந்த நாடகம் ஒரு விழிப்புட்டும் நாடகமாக உள்ளதோடு அதன் முதற்பகுதியில் உட்புகுத்தியுள்ள நடன உத்தியானது கண்ணைக் கவரும் வகையில் நெறியாள்கை செய்யப்பட வாய்ப்பிருக்கிறது. இரண்டாம், மூன்றாம், நான்காம் நாடகங்களான “இரு முனைகள் ஓர் அரங்கில்”, “அது போதாதா” மற்றும் “கறுப்பு ஜூலாயில் ஒரு துளி” என்னும் நாடகங்கள் கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாய்ப் புரையோடிப் போயிருந்த யுத்தகாலத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றன. இம்மூன்று நாடகங்களும் வரலாற்று உண்மைகளைப் பதிவு செய்கின்றன.

இறுதியான “மகத்துவம் தேடும் மகரந்தம்” என்னும் நாடகமானது சமூகப் பிரச்சினையை, குறிப்பாகக் குடும்பப் பிணக்கைக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. எளிய நடையில் பொதுவான பிரச்சினையை நாடக வடிவில் தந்திருப்பது இனிமை சேர்க்கிறது.

அருட்தந்தை றொஹான் பேணாட் அடிகள் இந்நாடகங்களை ஏற்கனவே மேடை நாடகமாக நெறியாள்கையும் செய்திருப்பதால் கற்பனாசக்தி நிறைந்திருப்பதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அழிந்து போய்க்கொண்டிருக்கும் மேடை நாடகக் கலைக்கு ஓர் உற்சாக மருந்தை அளித்திருக்கும் அருட்தந்தை றொஹான் பேணாட் அடிகளாரை நெஞ்சார வாழ்த்துவதோடு இவர் மேலும் பல கலைஞர்களை உருவாக்க ஆவனசெய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கின்றோம்.

அருட்தந்தை. சிறிதரன் சில்வெஸ்டர்

அணிந்துரை

தமிழியல் வித்தகர். தமிழறிஞர் அகலாங்கன்

தமிழறிஞர்கள் தமிழை இயல், இசை, நாடகம் என மூவகையாக இனங்கண்டு பிரித்தனர். முத்தமிழ் என்று அழைத்தனர்.

இயற்றமிழ் செந்தமிழாக ஏடுகளில் கவிதை வடிவில் எழுதப்பட்டது. இசைத்தமிழையும் நாடகத் தமிழையும் எழுத்து வடிவில் வைத்திருக்கவில்லை.

இசைத்தமிழை எழுத்துருவில் கொண்டுவர முடியவில்லை. காரணம் அளபெடைகள், மாத்திரைகளாலும் ஓசையை எழுத்தில் துல்லியமாக வடிக்க முடியவில்லை. அதனால் செவிவழி இலக்கியமாக இசைத்தமிழ் இருந்தது. பரிபாடல் போன்ற நூல்களை இசைத் தமிழோடு சம்பந்தப்படுத்தினாலும், முழுமை காணமுடியவில்லை.

நாடகத்தமிழ், கதைக் களத்தின் பேச்சுத்தமிழாக இருந்ததால் எழுத்தில் வடிக்கப் புலவர்கள் விரும்பவில்லை. தமிழின் தூய்மை கெட்டுவிடும் என்று அஞ்சினர். எழுத்தில் செந்தமிழ் மட்டுமே எழுதப்பட்டதனால் நாடகத்தமிழும் செவிவழித்தமிழாகவே இருந்தது.

இருப்பினும், இசை, நாடகம் என்பவை பற்றிய இலக்கண நூல்கள் பல முற்காலத்திலே இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன.

முத்தமிழுக்கும் முதன் முதல் இலக்கணஞ் செய்த அகத்தியரின் இலக்கண நூலான அகத்தியத்தில், அறுபத்தி நான்கு கலைகளுக்கும் இலக்கணஞ் செய்யப்பட்டுள்ளதாக அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

அகத்தியத்தில் அறுபத்தி நான்கு கலைகளில் இசை, நாடகம் என்பனவும் இடம்பெற்றிருப்பதை அறிஞர்கள் நிறுவுகின்றனர்.

எமக்கு முழுமையாகக் கிடைத்திருக்கின்ற மிகப் பழையமான இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தில் நாடகம் சம்பந்தமான பல விடயங்கள் காணப்படுகின்றன.

“நாடக வழக்கிலும் உலகியல் வழக்கிலும்” போன்ற சூத்திரங்களில் மட்டுமன்றி நடிப்பு பற்றியும், விரிவாகத் தொல்காப்பியம் பேசுகிறது.

சிலப்பதிகாரக் காலத்தில் நாடகம் என்ற சொல் நாட்டியத்தைக் குறித்தது. “நாடகம் உருப்பசி நல்காள் ஆகி” முதலான பல தொடர்கள் சான்று பகருகின்றன. மாணிக்கவாசகர் காலத்தில் நாடகம் என்ற சொல் இக்காலப் பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டது. “நாடகத்தால் உன் அடியார் போல் நடித்து” முதலான தொடர்கள் நாடகம், நடிப்பு என்பனவற்றை உள்ளடக்குகின்றன.

“முறை முறை ஆடுனர் கழியும் ...” என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வரியும், “சுத்தாட்டு அவைக் குழாத்தற்றே...” என்ற வள்ளுவரின் திருக்குறள் வரியும் நாடகம் சார்ந்தவை என்பதில் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லை.

சிலப்பதிகாரத்தை முத்தமிழ்க் காப்பியம் என்பார், ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை. இயற்றமிழ் பாடல்களும், இயற்றமிழும், நாடகப் பண்பும் வாய்ந்தது சிலப்பதிகாரம்.

பாத்திரங்களின் உரையாடலே நாடகம் என்று வரையறுக்கும்போது சிலப்பதிகாரத்தில் பல இடங்களில் இந்த நாடகப் பண்பே தலைதூக்கி நிற்கிறது. குறிப்பாக வழக்குரை காதையைக் குறிப்பிடலாம்.

சங்க காலத்து அகத்திணைப் பாடல்களும் பாத்திரங்களின் உரையாடல் என்ற பண்பில் நோக்கும்போது நாடகத் தன்மை வாய்ந்தனவே.

சிலப்பதிகாரத்திலும், சங்ககால அகத்திணைப் பாடல்களிலும் எழுத்து மொழி செந்தமிழாகவே இருந்தது. கம்பனைக்கூட நாடகக் கவிஞன் என்பார் கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை. கம்பராமாயணத்தில் பல காட்சிகள் நாடகக் காட்சிகளாகவே உள்ளன. இருப்பினும் இவற்றில் நாடகப் பண்புகள் நிறைவுபெறவில்லை.

எழுத்துருவில் கிடைத்த முதல் நாடக நூலாக, சோழர் காலத்தில் இராஜராஜசோழன் பற்றி எழுதப்பட்டு அவன் முன்னிலையில் நடிக்கப்பட்ட “இராஜராஜேஸ்வரம்” நாடகத்தையே வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.

நாயக்கர் காலத்திலும் பின்பும் தோன்றிய குறவஞ்சி, பள்ளு முதலான பிரபந்தங்கள் யாவும் முத்தமிழ் நாடகங்களே. பேராசிரியர் மனோன்மணியம் சுந்தரம்பிள்ளையின் “மனோன்மணியம்” நாடகம் படிப்பதற்குரிய நாடகமாக செந்தமிழில் கவிதை வடிவில் எழுதப்பட்டது.

முதல் ஊடகங்களான இசை (ஒலிக்குறிப்பு) நாடகம் (அசைவு) இரண்டும் தமிழரின் ஒப்பற்ற கலை வடிவங்களாகின. “போலச் செய்தல்” என்ற கோட்பாட்டில் வளர்ச்சியடைந்த நாடகம் பாமர இலக்கிய வடிவமாக இருந்த காலத்தில், கற்றோரால் பழிக்கப்பட்டும் இருந்திருக்கிறது.

நாடகக் கலைஞர்களை ஒழுக்கங் கெட்டவர்களாக மக்கள் கருதிய காலம் ஒன்று இருந்தது. நாட்டியத்துறையில் ஈடுபட்டவர்களை “தாசிகள்” என்றும் கணிகையர்” என்றும் அழைத்த நிலையை திருமதி. ருக்மணி அருண்டேல் மாற்றியமைத்து இன்றைய புகழ் நிலைக்கு உயர்த்தியது போல “சங்கரதாஸ் சுவாமிகள்”, பம்மல் சம்பந்த முதலியார்” ஆகிய இருவரும் நாடகக் கலையின் களங்கம் துடைத்து உச்சத்துக்குக் கொண்டு சென்றனர்.

சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் மிகுந்த ஒழுக்கசீலராக இருந்தார். தனது நாடகக் குழுவையும் ஒழுக்கம் மிக்கதாக வைத்திருந்தார். புராண, இதிகாச, சரித்திர நாடகங்களையே அதிகம் நடாத்தி சமூகத்தையும் ஒழுங்குபடுத்த முயன்றார்.

பம்மல் சம்பந்த முதலியார் கற்றறிந்தவராக நீதிபதியாகப் பதவி வகித்தவர். அவர் தனது நாடகக் குழுவை ஒழுக்கமுள்ள நாடகக் குழுவாக உன்னத நிலைக்குக் கொண்டு சென்றார். சமூகப் பிரச்சினைகளையே பெரும்பாலும் கருவாகக் கொண்ட அவரது நாடகங்கள் சமூக நாடகங்களாக விளங்கின.

சமூக சீர்திருத்த நாடகங்கள் பலவற்றை எழுதி, தயாரித்து, ஆற்றுகைப்படுத்தி சமூகத்தையும் ஆற்றுப்படுத்தினார். நாடகக் கலைக்கும் கலைஞர்களுக்கும் நல்ல பெயரைப் பெற்றுக் கொடுத்தார்.

இவ்வகையாக வளர்ச்சியடைந்த நாடகக்கலை ஈழத்திலும் வளர்ச்சி பெற்றது. கலையரசு சொர்ணலிங்கம், பேராசிரியர் சி. மௌனகுரு முதலான கலாநிதிகள் மூலமாக புதிய பரிமாணங்களைக் கண்டு இவர்களது மாணவர் பரம்பரையினால் கொண்டுசெல்லப்படுகிறது.

அருட்பணியாளர் றொஹான் பேணாட் அவர்கள் நாடகத்துறையின் புதிய பரிணாமத்துள் கால் பதித்து நவீன நாடகங்கள் பலவற்றை எழுதித் தயாரித்து ஆற்றுகைப்படுத்தியவர்.

யதார்த்தமான சமகால நிகழ்வுகளை யதார்த்தமாக இலக்கியப்படுத்த முடியாதிருந்த, முடியாதிருக்கின்ற சூழ்நிலையில் துணிச்சலாகப் பல கருத்துகளைத் தனது நாடகங்களில் சொல்லியிருக்கிறார்.

தனது சமூக நாடகங்கள் ஐந்தினைத் தொகுப்பாக்கி இந்நூலை இவர் தயாரித்திருக்கிறார். ‘மகத்துவம் தேடும் மகரந்தம்’, ‘அவங்க பேசமாட்டாங்க’, ‘அது போதாதா’, ‘இரு முனைகள் ஓர் அரங்கில்’, ‘கறுப்பு ஜூலாயில் ஒரு துளி’ ஆகிய இரு நாடகங்களும் பாரம்பரிய நாடகப் பாணியில் அமைந்தவை. ஏனையவை நவீன நாடகப் பாணிகளை அதிகம் கலந்துள்ளதாகக் காணப்படுவை.

இவ் ஐந்து நாடகங்களில் ‘மகத்துவம் தேடும் மகரந்தம்’ தவிர ஏனைய நான்கு நாடகங்களும் அரசியல் சார்ந்தவை, துணிகரமானவை.

“மகத்துவம் தேடும் மகரந்தம்” நாடக மாந்தர்களான கஜன், நிர்மலா தம்பதிகளின் தாம்பத்திய வாழ்வு பற்றியது. பிள்ளை இல்லாத வாழ்வு, கஜன் பழிக்கப்படுதல். அதனால் குடும்பச் சீரழிவு, தொழில் இழப்பு, இறுதியில் கடவுள் கொடையாக அநாதைக் குழந்தை கிடைத்தல் எனச் சுபமாக முடிகிறது.

ஆண் முதன்மைச் சமுதாயத்தின் ‘கம்பீரம்’ இந்நாடகத்தில் தலைதாக்கினாலும் ‘மலடி’ என்ற பிரச்சினையை நோக்கி நகர்வது சற்று வித்தியாசமானது. இத்தகைய பிரச்சினைகளும் சமூகத்தில் உண்டு என்பதைக் காட்டி, சமூகத்திற்கு நல்ல போதனைகளை இந்நாடகம் மூலம் வழங்குகிறார் நாடக ஆசிரியர்.

‘கறுப்பு ஜூலாயில் ஒருதுளி’ நாடகம் யாழ்ப்பாணத்தில் பதின்மூன்று இராணுவத்தினரின் கொலையும் அதனால் ஏற்பட்ட பயங்கரமான இனக் கலவரத்தையும் நினைவுபடுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ள வரலாற்றுப் பதிவு.

சிங்களக் குடும்பம் ஒன்று தமிழ்க் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதாக நாடகம் கருதப்பட்டாலும், “பார்த்திங்களா பிள்ளைகளே, நாங்க கும்பிடுற தெய்வம் எங்கள கைவிடவேயில்ல” என அருண் கூறி “செபம்” சொல்ல அழைப்பது இந்நாடகத்தின் கருவை “கடவுளை நம்பினார் கைவிடப்படார்” என்ற தத்துவத்தை நோக்கியே நிறைவுசெய்கிறது. இது நாடக ஆசிரியரின் அருட்பணியை நினைவூட்டுகிறது. பல சிங்களவர்கள் தமிழர்களைக் காப்பாற்றினார்கள் என்பதற்குப் பதச் சோறாக ‘குமுதமாலி’ குடும்பத்தைக் கொள்ளலாம்.

‘அவங்க பேசமாட்டாங்க’, ‘அது போதாதா’, ‘இரு முனைகள் ஓர் அரங்கில்’ ஆகிய மூன்று நாடகங்களும் நவீன உத்திகள் கொண்ட அரசியல் நாடகங்கள்.

ஈழுத்து எழுத்தாளர்கள் எழுதப் பயந்த விடயங்களை எல்லாம் துணிச்சலாக எழுதியிருக்கிறார் ஆசிரியர். இஸ்லாமியச் சகோதரர்கள் வடக்கிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டதைக் கண்டிக்கிறார். இராணுவ அராஜகங்களையும், ஆயுதக் குழுக்களின் அட்டகாசங்களையும் அரசின் அடக்குமுறை ஆட்சியையும் இவ்வளவு துணிச்சலாக இதுவரையில் யாரும் எழுத்தில் வடித்து, மேடையேற்றி, அச்சில் பதிக்கவில்லை என்றே சொல்லலாம்.

பக்கச் சார்பில்லாமல், மனித நேயத்தோடு, சமூகத்திற்குத் தான் ஆற்றவேண்டிய தார்மீகக் கடமையாக நினைத்து இந்நாடகங்களை இவ்வாசிரியர் எழுதியிருக்கிறார். ‘அவங்க பேச மாட்டாங்க’ நாடகத்தில் பத்திரிகை நிருபரின் உணர்ச்சிகரமான, புரட்சிகரமான பரப்புகளைக் காட்டி, அவரை அரசியல்வாதிகள், இராணுவத்தினர் கொலை செய்வதையும் காட்டி எமது நாட்டின் யதார்த்தத்தைப் புரிய வைக்கிறார் ஆசிரியர்.

‘அது போதாதா’ என்ற நாடகம் சிங்களவர், தமிழர், பறங்கியர், இஸ்லாமியர் ஆகிய இலங்கையின் நான்கு தேசிய இனத்தவர்களும் ஒற்றுமையையும், அதைக் குலைத்த அரசியல்வாதிகள், போராளிகள், இராணுவத்தினர் ஆகியோரையும் பற்றியது. மக்கள் சக்தியின் மகத்துவத்தை விளக்குவது.

‘இரு முனைகள் ஓர் அரங்கில்’ என்ற நாடகம், மனிதாபிமானம் உள்ள போராளியையும், மனிதாபிமானமுள்ள இராணுவ வீரன் ஒருவனையும் பற்றியது. இரு தரப்பையும் மிகவும் ஆவேசத்தோடு விமர்சிக்கிறார் ஆசிரியர். துணிச்சலோடு தன் கருத்தைப் பாத்திரங்கள் மூலம் பரப்புகிறார் ஆசிரியர்.

பல சமூகப் பணிகளையும், சமயப் பணிகளையும் பெரும்பணிகளாகக் கொண்டு பணியாற்றி வரும் அருட்பணியாளராகிய இந்நூலாசிரியர் கலைப்பணியாக சில ஒலி இறுவட்டுக்களையும் வெளியிட்டுள்ளார என அறிகிறேன்.

“அவங்க பேச மாட்டாங்க” எனும் இந்நாடக நூலின் எழுத்துப் பிரதிகள் மூலம் மட்டுமே எனக்கு அறிமுகமான இந்நூலாசிரியரின் உள்ளத்தின் உயர்வையும், செயற்பாட்டின் திறத்தையும், மனித நேய உணர்வின் உச்சத்தையும் நான் மதிக்கிறேன்.

இவரின் கலைப்பணி சமூகத்தில் மறுமலர்ச்சியை உண்டாக்க இறைவனை இறைஞ்சுகிறேன். வாழ்க! வளர்க! உயர்க!

**90. திருநாவற்குளம்,
வவுனியா, அகலங்கள்.**

என்னுரை

இன்றைய காலகட்டத்தில் சினிமாத்துறை பல மைல் கற்களைக் கடந்து வெற்றிநடை, வீறுநடை என முன்னேறிக்கொண்டு செல்கிறது. அதற்கு முக்கிய காரணி, சிகரங்களைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கும் தொழில்நுட்பங்களின் வளர்ச்சி எனலாம்.

இந்த வகையில் குழந்தை தொடக்கம் கிழவி வரை அனைவரையும் கவர்ந்திழுத்து தன் கைக்குள் அடக்கி வைத்திருக்கும் வண்ணத்திரை, சின்னத்திரை கலாசாரத்தில் மேடை நாடகங்களைக் கொண்ட நூலை வெளியிடுவது என்பது அனைவராலும் பரிசீலிக்கத்தக்க விடயமாகவே எனக்குத் தென்படுகிறது.

இருப்பினும், என்னால் எழுதப்பட்ட, மேடையேற்றப்பட்ட நாடகங்களை அழியவிடாமல் காத்துக்கொள்வதற்கே இந்தச் சிறிய முயற்சி. இங்கே தரப்பட்டுள்ள நாடகங்கள் எவையும் எந்தக் கட்டுக்கோப்புக்குள்ளும், நாடக உத்திகளுக்குள்ளும் எழுதப்படாதவை என்பதைத் தாழ்மையுடன் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். அத்தோடு நாடகங்களைப் பொறுத்தமட்டில் புத்தக அறிவோ, கலாசாலை அறிவோ எனக்குக் கிடையாது என்பதையும் பணிவுடன் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். சிறுவயதிலிருந்து சிறுசிறு நாடகங்களில் பங்கேற்று பின் நடிப்புத் துறையில் ஏற்பட்ட ஆர்வக் கோளாறால் விளைந்த துவே இந்தப் படைப்புகள்.

இதனால், ஆசான்கள், வல்லுனர்கள், விற்பனர்கள், கலாசாலை மாணவர்கள் இந்த நூலை அறிவு பூர்வமாக நோக்காமல் உணர்வு பூர்வமாக பார்வையிடுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன். உணர்வுபூர்வமாக இந்த நாடகங்களை வாசிக்கும் வேளையில் 1983^{ம்} ஆண்டுக்குப் பிற்பட்ட பகுதியில் எமது சமூகம் எதிர்கொண்ட பற்பல போராட்டக் களங்களைக் கண்ணாடாகப் பார்ப்பதுபோல் உணரலாம். யுத்தகாலத்திற்குப் பிறகு உருவாகும் சந்ததியினருக்கு இந்நாடகங்கள் ஒரு வரலாற்றுப் பதிவேடாக அமைவதற்கு வாய்ப்பிருக்கிறது என என் மனசு சொல்கிறது.

இன்முகத்துடன் என் குறைகளையும், இந்த நூலின் குறைகளையும் சுட்டிக்காட்டி, தவழவிடப்படும் குழந்தையாகிய இந்நூலை வெளிக்கொணரத் தூண்டிய எல்லாம்வல்ல இறைவனுக்கும் அணிந்துரை வழங்கிய தமிழறிஞர் அகலாங்கன் அவர்களுக்கும் வாழ்த்துரை வழங்கிய அருட்பணி சிறிதரன் சில்வெஸ்டர் அவர்களுக்கும் கணினி உதவி புரிந்த செல்வன் நிரோன், செல்வி ஜெரினா மற்றும் வணசிங்கா அச்சகத்தாருக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

அருட்தந்தை. றொஹான் பேணாட்

பதிப்புரை

ஓ. கே. குணநாதன் MA, MSc, Mphil

எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தின் 57ஆவது வெளியீடாக அருடதந்தை றொஹான் பேணாட் எழுதிய “அவங்க பேசமாட்டாங்க” நாடக நூல் வெளிவருகிறது.

இந்நூல் எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையத்தின் வெளியீடாக வரும் முதலாவது திருகோணமலைப் பிரதேச எழுத்தாளருடைய நூலாக அமைவது மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.

நூலாசிரியர் ஏற்கனவே இரண்டு “போர்க்களத்து.....” இறுவட்டுகளைத் தயாரித்த அனுபவச் செழுமையுடன் இந்நாடக நூலையும் எழுதியிருக்கிறார். நூலாக்கத் துணிந்திருக்கிறார்.

போர்க்களத்து நிகழ்வுகள் நூலாசிரியரை வெகுவாகப் பாதித்திருக்க வேண்டும். அவர் பார்த்த, அனுபவித்த அக்கள கருவுலங்களை நாடகங்களாக எழுதியிருக்கலாம் போலத் தெரிகிறது.

ஏற்கனவே அவர் எழுதித் தயாரித்த, மேடையேற்றிய நாடகங்கள் இந்நாடகப் பிரதி நூலில் இடம்பெறுகின்றன.

இலக்கிய படைப்புகளில் மிகக் கடினமானது சிறுவர் இலக்கியப் படைப்பு. அடுத்து நாடகம் எழுதுவது.

நாவல், சிறுகதை போன்ற படைப்புகளுக்குச் சட்ட வரம்பு கிடையாது. படைப்பாளி சுதந்திரமான முறையில் எழுத்தின் மூலமாகச் சட்ட வரம்புகளை அமைத்துக் கொள்ளலாம். வாசகனை அழைத்துச் செல்லலாம்.

ஆனால், நாடகத்தில் ஒரு சட்ட வரம்புக்குள் நின்றுதான் படைக்க வேண்டும். பாத்திரங்கள்தான் பேச வேண்டும். பாத்திரங்கள்தான் கதை சொல்ல வேண்டும்.

எனவே நாடகத்தை எழுதும் படைப்பாளி பாத்திரமாக மாறி நின்று நாடகத்தைப் படைக்க வேண்டும். அப்போதுதான் உயிரோட்டமான நாடகம் உருவாகும். இது ஒரு சிரமமான பணி. அதிலும் நாடக எழுத்துகள் ஊடாக வாசகனை நாடகம் பார்க்கச் செய்வதென்பது இன்னும் கடினமான பணி.

இந்தக் கடினமான பணியைச் செய்திருக்கிறார் இந்நூலாசிரியர். அவரைப் பாராட்ட வேண்டும். அதேவேளையில் இந்நூலை வெளியிடுவதில் பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. இந்தச் சிக்கலுக்காக நூலை வெளியிடாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை.

இந்நூலை ஒரு சமாதானப் பணியாகக் கருதி வெளியிடுகின்றோம். மீண்டும் இன்னுமொரு நூலில் சந்திப்போம்.

அவங்க பேசு மாட்டாங்க

காட்சி I

திரை விலகல்

எட்டுப் பேர் அடங்கிய குழுவினர் இசைக்கேற்ப மேடைக்கு அபிநயத்தோடு பாய்ந்த வண்ணம் வருதல்.

1ம் படி: நடனம்

மேடைக்கு வந்து பயந்து தரையில் விழுந்து இசைக்கேற்ற அபிநயங்களோடு மன அழுத்தங்களையும், தனிமையையும், வெறுமையையும் வெளிப்படுத்தியவாறு நான்கு திசைகளையும் நோக்கிப் பார்த்து தங்கள் நிலையை உணர்ந்து வேதனையுற்று அழுதல்.

2ம் படி: நடனம்

மெதுவாக எழும்பி வாழ்வில் எவ்வாறு சரியான முடிவு எடுப்பது என்று புரியாமல் தவிப்பதை வெளிப்படுத்தி மூன்று முறை உடலை மாத்திரம் மெதுவாகச் சுற்றி சோர்வடைதல்.

3ம் படி: நடனம்

அமைதியைத் தேடிச் செல்வது போல் இயல்பான அசைவுகளை வலமும் இடமுமாகக் காண்பித்து அதுவும் முடியாமல் போன நிலையில் விரக்தி நிலையைக் காண்பித்து தரையில் விழுதல்.

4ம் படி: நடனம்

தரையிலிருந்து எழும்பும் போது போதை வஸ்துகளுடன் எழும்புதல். எழுந்து அவற்றை சற்று விரக்தியோடு நோக்கிய வண்ணம் உபயோகித்தல்.

ஹாஹான் பேண்ட்

15

5ம் படி: நடனம்

போதை வஸ்துகளால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு, போதை நிலையில் நடனமாடி தங்களுக்குள் இன்ப அனுபவத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள முயற்சி செய்தல். அதுவும் பயனளிக்காத நிலையில் வேறு எதையோ தேடுவதைப் போல் பாவனை காண்பித்தல்.

6ம் படி: நடனம்

அவர்களுக்குள் ஒரு தளம்பல் நிலை, முறுகல் நிலை உருவாகின்றது. பின்னர் உருவேறிய பேய்களைப் போல நடனமாடுதல். பின்னர் ஒருவரோடு ஒருவர் முரண்பட்டவர்களாய் வெவ்வேறு திசை நோக்கிச் செல்கின்றனர். பின்னர் வந்து ஒருவரை ஒருவர் நசுக்க முயற்சி செய்து தள்ளிக்கொண்டு வெளியேறுதல்.

காட்சி II

சிறுவர்கள் கிராமத்தில் விளையாடும் காட்சி. ஒரு சிறுமி இரு சிறுவர்கள்.

பட்டம் விட்டு விளையாடும் சிறுவன்.

பந்து விளையாடும் சிறுவன்

சில்லுக் கோடு விளையாடும் சிறுமி

காட்சி III

நடனமாடி பின் ஒருவரை ஒருவர் கொல்லும் முயற்சியில் வெளியேறிய எட்டுப் பேரும் ஆவேசத்தோடு மேடைக்கு வருகின்றனர். மூன்று சிறுவர்களையும் வட்டமிடுதல். பின் அவர்களைப் பார்த்த வண்ணம் மிட்டாய் கொடுத்தல், மஜிக் செய்து காட்டுதல், விதம் விதமான விளையாட்டுப் பொருட்களைக் கொடுத்தல், புகைப்படம் எடுத்தல், பிள்ளைகளும் இவற்றால் கவரப்பட்டு அவர்கள் பின்னால் செல்லுதல். அவர்கள் பின்னால் சென்ற மூன்று சிறுவர்களையும் நடுவில் கொண்டு வந்து அவர்களைச் சங்கிலிகளால் கட்டி இழுத்தல். நான்கு பக்கமும் அவர்களை வளைத்து இழுத்துச் செல்லுதல்.

காட்சி IV

அரசியல்வாதி, சட்டத்தரணி ஆகியோர் மேடையில் அமர்ந்திருக்கின்றனர். இரண்டு பிரேதப் பெட்டிகள் உடலுடன் மேடையில் உள்ளன. ஒன்றின் முன் ஒரு விதவைத் தாய் விம்மி விம்மி அழுதபடி அமர்ந்திருக்கிறாள். இன்னுமொரு பெட்டியை இன்ஸ்பெக்டர் மேடையை நோக்கி இழுத்து வர, அதனைப் பின்தொடர்ந்து ஓர் ஏழை விவசாயி தனது மகனுக்காகக் கதறி ஓலமிட்டபடி வருகிறார். இப்போது மூன்று பிரேதப் பெட்டிகளும் மேடையின் மத்தியில் வைக்கப்பட்டிருக்க அப்பெட்டிகளுக்கெதிரே சட்டத்தரணி, அரசியல்வாதி, இன்ஸ்பெக்டர் ஆகியோர் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

விவசாயி : (பொலிஸ் அதிகாரி பிரேதப் பெட்டியை இழுத்துச் செல்லும்போது) என்ட மகனே... என்ட மகனே... என்ன விட்டுப் போய்டியாடா. இல்ல நீ சாகல்ல, உன்னச் சாகவும் விடமாட்டன். என்ட மகன் சாகல்ல என்ட மகன் சாகல்ல... ஐயோ என்ட மகன என்னட்ட திருப்பிக் கொடுங்கையா... (பெட்டியை இழுத்து நிறுத்துதல். அவ்வேளையில் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் விவசாயியை இழுத்துத் தள்ளி விட்டு மீண்டும் பெட்டியை இழுத்துச் செல்லுதல். விழுந்தவர் மீண்டும் பெட்டியை நோக்கிக் கதறி அழுது கொண்டு செல்லல்.)

பொலிஸ் அதிகாரி இழுத்து வந்த சவப்பெட்டியை மற்ற சவப்பெட்டிகளோடு தள்ளி விடுகிறார். அந்த ஏழை விவசாயி இப்பொழுது தனது மகன் உள்ள சவப்பெட்டியின் அருகாமையில் அமர்ந்தபடி விம்மி விம்மி அழுகின்றார். அழுகைச் சத்தத்தைக் குறைத்ததும்.....

விதவைப் பெண்: ஐயோ என்ட மகனே... என்ட மகனே... என்ன தனியாய் தவிக்க விட்டுட்டு போய்டியாடா... போய்டியாடா. ஐயோ, ஐயோ என்ட மகனக் கொண்டு போட்டாங்களே. தேய் கண்ணா உன்ட அப்பா என்ன விட்டுப் போகக்குள்ள நீ என்ட வயிற்றில மூண்டு மாதக் குழந்தையடா. உன்ன அழகா, ஆரோக்கியமா பெத்து வளக்க வேணுமெண்டு எத்தன வீட்டில சட்டிப்பாணை கழுவி நாயா உழச்சிருப்பன். ஐயோ என்ட நிலமை யாருக்குப் புரியப்போகுது. என்ட மகன படிப்பிச்சி ஆளாக்கி

நாலு பேர் மத்தியில் தலை நிமிந்து நிக்க வேணுமெண்டு எவ்வளவு கனவு கண்டன் தெரியுமா? ஐயோ கடவுளே இந்த விதவையிட கண்ணீர்ப் பார்க்க மாட்டியா? என்ட பிள்ளய என்னட்ட உயிரோட திருப்பித் தர மாட்டியா? ஐயோ... ஐயோ... ஐயோ... (நெஞ்சில் அடித்து அழுதல்)

(மேடையிலுள்ள) முன்னேயுள்ள ஒரு பெட்டியில் கிடத்தியிருக்கும் இறந்துபோன சிறுமியை அவள் இறந்துவிட்டாள் என்பதை அறியாமல் அவளது பாட்டி பெயரைச் சொல்லி கூப்பிட்டுத் தேடிவருகிறாள். (பாட்டி சபை நடுவிலிருந்து மேடை நோக்கி தனது பேத்தியைத் தேடி வருதல்)

பாட்டி : புஸ்பா...புஸ்பா...புஸ்பா... ஏன்டி புள்ள புஸ்பா... எங்க போய்க் கிடக்கிறா? புஸ்பா... புஸ்பா... இந்த சனத்துக்குள்ள எப்பிடி உன்னத் தேடுவன். புஸ்பா... புஸ்பா...

விதவைப் பெண்: (கதறி அழுது ஓடி வந்து பாட்டியைக் கட்டிப் பிடித்து) பாட்டியம்மா புஸ்பா உயிரோட இல்ல பாட்டியம்மா...

விவசாயி : பாட்டியம்மா எங்க பிள்ளைகள் இப்ப எங்களோட இல்லயே பாட்டியம்மா. (கதறி அழுதல்)

(பாட்டி மயங்கி விழுதல், இருவரும் தண்ணீர் தெளித்து, விசிறி பழைய நிலைக்கு கொண்டு வருதல்)

பாட்டி : (ஒருவாறு மயக்கம் தெளிந்த பின்) புஸ்பா... என்ட புஸ்பா... உன்ட கொப்பனும் கொம்மையும் செல் விழுந்து செத்துப் போன பிறகு உன்ன நானல்லோடி வளத்து வந்தன். உன்ன வளத்து அழகு பாத்தன். இந்த ஊர்ச் சனங்களின்ட கண்ணு படக் கூடாதெண்டு பொத்தி பொத்தி பாதுகாத்தனே. எல்லாம் போச்சே... எல்லாம் போச்சே... அந்த நாசமாப் போன எமன் இந்த கீழட்டுக் கட்டய எடுத்து இருக்கலாமே ஐயோ... ஐயோ... நான் என்ன செய்வன்... நான் என்ன செய்வன்... கடவுளே என்னையும் கொண்டு போயிடு என்ற பேத்தியோட என்னையும் எடுத்திடு...

(விவசாயி மெல்ல எழுந்து தனது மகனுடைய பிரேதப் பெட்டியை நோக்கி சென்று மகனைப் பெட்டியிலிருந்து தூக்கி சபையோரை நோக்கிச் செல்லல். பாட்டியும் விதவைப் பெண்ணும் விவசாயியைப் பின் தொடர்தல்)

விவசாயி : என்ட பிள்ளயப் பாருங்க இந்த பிஞ்சி முகத்தப் பாருங்க, உடம்பெல்லாம் ரெத்தக் காயங்களாக் கிடக்கு பாருங்க. உங்களுக்கெல்லாம் மனம் இரங்கல்லையா? உங்களுக்கும் குழந்த குட்டிகள் இருக்காங்க தானே? உங்கட பிள்ளைகளுக்கு இப்பிடி நடந்தா சும்மா இருப்பீங்களா? நாங்க எல்லாம் ஏழைகள் என்ட படியாலதானே நீங்க எல்லாம் மரக்கட்டைகள்ப் போல இருக்கிறீங்க?

(அழுதபடி பின்னாலுள்ள சட்டத்தரணி, அரசியல்வாதி, இன்ஸ்பெக்டர் என்போரிடமும் செல்லல்)

ஐயா என்ட மகனப் பாருங்க, ஒன்னை ஒன்னு கண்ணை கண்ணு எண்டு வளத்து வந்த என்ட பிள்ளயப் பாருங்க. பதில் சொல்லுங்க. இப்ப பதில் சொல்லுங்க இவன்ட உடம்பில உள்ள ரெத்தக் காயங்களுக்கு காரணம் சொல்லுங்க. காரணம் சொல்லுங்க... காரணம் சொல்லுங்க... (என்று கதறி அழுதபடி மீண்டும் பெட்டிக்குள் மகனை வைத்தல்)

விதவைப் பெண்: (கோப ஆவேசத்தோடு விம்மி விம்மி அழுதவாறு அமர்ந்திருக்கும் மூவரையும் நோக்கிச் சென்று...) உங்களச் சும்மா விடமாட்டோம் எங்கட பிள்ளைகளுக்கு என்ன நடந்ததென்டு நீங்க சொல்லியே ஆகவேணும். பதில் சொல்லுங்க... பதில் சொல்லுங்க... பதில் சொல்லுங்க.

(பின்னால் உள்ள திரையின் நடுப்பகுதியை வேகமாக விலக்கியபடி பத்திரிகை நிருபர் பின்வரும் வசனங்களை சத்தமாக அழுத்திச் சொன்னபடி வருதல்)

பத்திரிக்கை நிருபர்: அவங்க பேச மாட்டாங்க - 2
(மூவரையும் சுட்டிக் காட்டி) இவங்க பேசவே மாட்டாங்க - 1
இவங்க யாருமே பேச மாட்டாங்க - 1
ஏன் தெரியுமா? - 3

பண பலம், அதிகார பலம், அந்தஸ்து பலம் இதெல்லாம் இவங்கட வாய அடச்சிப் போட்டுது. பார்த்திங்கதானே, கேட்டிங்கதானே அனுபவிச்சிங்க தானே... (அழுதவாறு)

இந்தப் பிஞ்சிக் குழந்தைகளுக்கு நடந்தத பார்த்திங்க தானே? ஏன் இதெல்லாம் புரிஞ்சி கொள்றீங்க இல்ல. நீங்கெல்லாம் வாயிருந்தும் ஊமைகளாய், காதிருந்தும் செவிடர்களாய், கண்ணிருந்தும் குருடர்களாய் இருக்கிறிங்க. ஆனா இதுக்கெல்லாம் ஒரு முடிவு கட்ட வேணும்.

இந்த அரசாங்கம், பாதுகாப்புத் துறை, சட்டத் துறை இவங்கெல்லாம் எங்கட எதிர்கால சந்ததியப் பாதுகாப்பாங்க என்றா நினைக்கிறீங்க?

இல்லவே இல்ல. இப்பேப்பட்ட உயர் பதவிகளில் இருக்கிற எல்லாரும் தங்கட பதவிக் காலம் முடியும் வரைக்கும் பணத்தைச் சம்பாதிக்க, புகழைச் சம்பாதிக்க, செல்வாக்கைச் சம்பாதிக்க என்டே காலம் தள்கிறார்களே ஒழிய உண்மையான அர்ப்பணிப்பு இவங்களட்ட இல்ல.

உண்மையான அர்ப்பணிப்பு இருந்தா நாட்டுப் பொருளாதாரம் என்ற போர்வை சிறுவர் பாலியல் விபச்சாரத்தை உல்லாச விடுதிகளில் அனுமதிப்பாங்களா? இல்ல நம்மட நாட்டு சட்டத்த தெரிஞ்சும் அத அமுல்படுத்தாம இருப்பாங்களா? அதக் கடைப்பிடிக்காம இருப்பாங்களா?

(அதிகாரிகள் மூவரும் சிரித்தவாறு எழும்புதல், பத்திரிக்கை நிருபரை முறைத்தும் விறைத்தும் பார்த்தபடி நின்றல்)

(ஆனால் பத்திரிகை நிருபர் சபையோரைப் பார்த்து தொடர்ந்தும் பேசுகிறார்)

இளைஞர்களே, யுவதிகளே, பெற்றோர்களே சிந்தியுங்க...

ஓர் எதிர்காலம் நிறைந்த அழகிய நாட்டை உருவாக்க வேண்டும் என்பது அது எங்கட கையில் தான் இருக்கு.

இன்றைய சிறுவர்கள் நாளைய ஆரோக்கியம் நிறைந்த தலைவர்களாக உருவாக வேண்டுமென்பது அது நம்மட கையில்... உங்கட கையில்... ஏன் எங்க ஒவ்வொருத்தருடைய கையிலும் தான் தங்கியிருக்கு.

(அதிகாரிகள் மூவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பத்திரிகை நிருபரைப் பார்த்து தங்களுக்குள் பேசுதல்)

வக்கீல் : இவன உயிரோட விடக்கூடாது. இவன உயிரோட விட்டா எங்கட சட்டத்திலிருக்கிற ஓட்டெயல்லாம் இவன் காட்டிக் கொடுத்துவிடுவான். இவன்ட கதைய முடிக்கணும்.

இன்ஸ்பெக்டர் : இவன விட்டு வெச்சா எங்கட பட்டம், பதவி, புகழ் என்னாவது. இவன தீர்த்துக்கட்ட வேணும்.

அரசியல்வாதி : Yes, இவன இப்படியே விட்டு வச்சா எங்கட பதவிகளுக்கே ஆபத்து. இவன் எங்கட அந்தரங்க விசயங்களையெல்லாம் அம்பலப்படுத்தி நார் நாரா கிழிச்சிப் போடுவான். Shoot him.

(மூவரும் சிரித்துக் கொண்டு பத்திரிக்கையாளனை நோக்கிய வண்ணம் வந்து அவனைத் தள்ளி விட்டு அவன் மேல் கால்களை வைத்தபடி துப்பாக்கியை நீட்ட)

பத்திரிக்கை நிருபர்: (சபையோரைப் பார்த்து) பிள்ளைகளைக் காப்பாத்துங்க, எதிர்கால சந்ததியக் காப்பாத்துங்க, என்னக் காப்பாத்தாட்டியும் பரவாயில்ல, பிள்ளைகளைக் காப்பாத்துங்க.
எதிர்காலச் சந்ததியக் காப்பாத்துங்க... (சுடப்படுதல்)

பத்திரிகை நிருபர் சுடப்பட்டதும் மூன்று பெற்றோரும் அலறி அடித்துக் கொண்டு பத்திரிகை நிருபரை நோக்கி ஓடி வருதல். அவனது உடம்பைத் தாங்கி பிடித்து தரையில் படுக்கப் போட்டு விட்டு

சட்டத்தரணி, இன்ஸ்பெக்டர், அரசியல்வாதி மூவரையும் கோப ஆவேசத்தோடு பார்த்த வண்ணம் நெருங்கிச் செல்லுதல். அவ்வேளையில் அம்மூவரும் பயந்தவண்ணம். பின்னோக்கிச் சென்று தலைதெறிக்க ஓடி விடுகின்றனர். விவசாயி, விதவைப் பெண், பாட்டி மூவரும் பத்திரிகை நிருபரை நோக்கி வந்து அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு சொல்கின்றனர்.

“இவனது வீர இரத்தம் வெறுமனே சிந்தப்படவில்லை. விதைக் கப்பட்டிருக்கிறது. இனிமேல் தான் மக்கள் போராட்டம் வெடிக்கப் போகிறது”

திரை

இரு முனைகள்

காட்சி I

ஒரு தமிழ்க் கிராமத்தில் இராணுவ சுற்றிவளைப்பும், அடாவடித் தனமும் நடைபெறுகிறது. அதைத் தொடர்ந்து அக்கிராமத்தில் உள்ள இளைஞர்களையும், யுவதிகளையும் கைது செய்து கொண்டு செல்கிறார்கள். அவ்விளைஞர், யுவதிகளின் தாய் தந்தையர்கள் கதறி அழுகின்றனர். அவர்களை விட்டுவிடும்படி மன்றாடுகின்றார்கள். ஆனால் இராணுவத்தினர் அவர்களையும் தாக்கிவிட்டுப் பிடித்தவர்களைக் கொண்டு செல்கின்றனர். (இக்காட்சியை மேடையின் கீழ்ப்பகுதியில் வலப்பக்கமாக நடைபெற வைக்கலாம்) அவ்வாறு கொண்டு செல்லப்பட்டவர்களில் ஆண்களை வேறாகவும், பெண்களை வேறாகவும் ஓர் இடத்தில் வைத்துப் பிரிக்கின்றார்கள். (இக் காட்சியை மேடையில் நடைபெற வைக்கலாம்) பிரிக்கப்பட்ட ஆண்களை அவ்விடத்தில் வைத்தே சுட்டுக் கொல்கிறார்கள். பெண்களைப் பலாத்காரம் செய்கிறார்கள். அந்த இராணுவ வீரர்களில் (மூன்று பேருக்குக் குறையாமல் இருக்க வேண்டும்) ஒருவன் மட்டும் (பாலித்த) வேறாகச் சென்று இவ்வடாவடித்தனத்தை வெறுப்பவனாக ஒதுங்கி நின்று சிந்தித்த வண்ணம் நிற்கின்றான். இந்த இராணுவ வீரனை (பாலித்த) ஏனைய இராணுவத்தினர் கண்டு கொண்டு இராணுவ கப்டனிடம் முறையிடுகின்றனர். கப்டன் பாலித்தவின் அருகே வந்து...

கப்டன் : (பாலித்தவின் கொலரைப் பிடித்து எழுப்பி) என்ன உடம்பு சரியில்லையா?

பாலித்த : நீங்க செய்யறதுதான் சரியில்ல (ஆத்திரத்தோடு)

கப்டன் : என்னடா உனக்கென்ன பைத்தியமா?

பாலித்த : எனக்கு பைத்தியம் இல்ல சேர். உண்மையத்தான் சொல்லுறன்.

- கப்டன்** : போதும், போதும் உன்ட உபதேசம் வாய்ப்பொத்திக் கொண்டு வா, வந்து எங்களோட சேர்ந்து நீயும் அனுபவி.
- பாலித்த** : முடியாது சேர், நான் தம்பி, தங்கச்சியோட மட்டுமில்ல மனசாட்சியோடயும் தான் பிறந்திருக்கிறன்.
- கப்டன்** : (இடையில் தொங்கவிட்டிருந்த பிஸ்ட்டலை எடுத்து பாலித்தவின் நெற்றியில் குறிபார்க்கின்றான்) ஏய் இங்க வாங்க (இருவர் வருதல், இருவருக்கும் ஜாடை காட்டுதல், அவர்கள் பாலித்தவின் துப்பாக்கியை பறித்துவிட்டு அவனைக் கைது செய்கிறார்கள்) இவனை கேம்புக்குக் கொண்டு போங்க. எங்களோட சேர்ந்து எங்களுக்கே குழி தோண்டப் போகிறான். (பாலித்தவை கொண்டு செல்கிறார்கள்)

காட்சி II

(பின்வரும் இக்காட்சியை மேடையின் கீழ்ப்பகுதியில் இடப்பக்கமாக நடைபெற வைக்கலாம்) சிங்கள இன ஆண்களும், பெண்களும் ஒப்பாரி வைக்கிறார்கள் (செத்த வீட்டைப் போன்ற காட்சி) தங்கள் இராணுவ மகன்மாரை போராளிகள் பிடித்து விட்டதாகவும், அவர்களை விடுதலை செய்யும் படியும் கூறி அழுகிறார்கள்.

காட்சி III

மேடையில் ஓர் இராணுவ முகாமை முற்றுகையிட்ட போது சரணடைந்த இராணுவ வீரர்களைக் கைது செய்து வரிசையாகக் கொண்டு வருகிறார்கள் போராளிகள். (முன்று பேருக்கு மேற்பட்டிருக்க வேண்டும்) போராளிகளின் தலைவன், பிடிபட்ட இராணுவ வீரர்களை வரிசையாக நிறுத்தும்படி கட்டளையிடுகின்றான். அவ்வாறு நிக்க வைத்ததும், தலைவன் அவர்கள் முன்னே வந்து ஒவ்வொருவனாகச் சுட்டுத்தள்ளுகின்றான். சில இராணுவ வீரர்கள் முழங்காலில் நின்றவாறு தங்களைச் சுட வேண்டாம் என்றும், தங்களுக்குக் குழந்தை குட்டிகள் இருப்பதாகவும், வறுமையின் காரணமாகத்தான் பட்டையில் சேர்ந்ததாகவும் கூறிக் கெஞ்சுகின்றார்கள்.

இதனைக் கவனித்த போராளிகளில் ஒருவனான மில்ட்டன் தனது ஆயுதத்தைப் போட்டுவிட்டு வரிசையாக நிற்பவர்களில் கடைசியாளாக நிற்கின்றான். ஒவ்வொருவராக சுட்டுவிட்டு கடைசியாளிடம் வந்து துப்பாக்கியை நீட்டியதும் மில்ட்டனைக் கண்டு தலைவன் அதிர்ச்சி அடைந்தவனாக....

தலைவன் : டேய் மில்ட்டன் உனக்கென்ன பைத்தியம் பிடிச்சிருக்கா?

மில்ட்டன் : எனக் கில்லண்ணே துப்பாக்கியோட நிற்கிற எல்லாருக்கும் தான் பிடிச்சிருக்கு.

தலைவன் : மில்ட்டன், விளையாடாத, துப்பாக்கிக்குக் கண் இல்ல எண்டு தெரியும் தானே?

மில்ட்டன் : இனியும் விளையாட என்னண்ணே இருக்கு இப்பதானே விளையாடி முடிச்சீங்க

தலைவன் : (துப்பாக்கிய எடுத்துக்கொண்டு) இது உனக்கு முதல் அனுபவம் என்பதால் அப்படித்தான் இருக்கும். போகப்போக சரியாயிடும். வா போகலாம்.

மில்ட்டன் : (ஆவேசமாக) என்னையும் இங்கேயே சுட்டிட்டுப் போங்க. இந்த கண்ணாவிய இனியும் பாக்காம இதுலயே செத்துப்போறன்.

தலைவன் : (ஏனைய போராளிகளைப் பார்த்து) டேய் இங்க வாங்கடா. (இருவர் வருதல் - அவர்களிடம் மில்ட்டனை கைது செய்யும்படி சைகை காட்டுதல்) போராட எண்டு வந்து போட்டு ஞாயம் பேசறான் ஞாயம், இவன முளையிலேயே கிள்ளி எடுக்காவிட்டா எங்களுளையே காட்டிக்கொடுத்துடுவான். ம... இவன கொண்டுபோய் பங்கர்ல அடைச்சி வையுங்க. நான் வந்து கவனிக்கிறன். (மில்ட்டனை கைது செய்து கூட்டிச்செல்கின்றார்கள்)

காட்சி IV

(மேடைக்குக் கீழே உள்ள தமிழ்க் குழுவினரது குமுறல்களையும், சிங்கள இனத்தவரது துயரத்தினையும் மாறி மாறி இரு தடவை காண்பிக்கலாம்)

காட்சி V

(அதன்பின் மேடையின் மறுபக்கத்தில் இரு இராணுவத்தினர் பாலித்தவை நன்கு அடித்து, தாக்கிவிட்டு இழுத்து வந்து கதிரையில் அமர்த்துகிறார்கள். அவனுக்கு முன்னே உள்ள மேசையில் முகம் பதியும்படி கிடக்கிறான் பாலித்த. இரு இராணுவத்தினரும் பாலித்தவின் பின்னால் நிற்கின்றனர். கப்டன் வருகிறார். (பாலித்த இராணுவ உடையில் இருக்கமாட்டான்.)

கப்டன் : (தனது கையில் உள்ள கம்பினால் பாலித்தவின் முகத்தை தூக்கிவிட்டுக் கொண்டு சிரிக்கிறான்) ஆஹா ஆஹா... பாலித்த நீ இராணுவத்தில் இருக்கலாம் ஆனா இராணுவத்தின்ட பொல்லடி எப்படியெண்டு இன்டைக்குத்தான் டேஸ்ட் பண்ணியிருப்பா இல்லையா? ஆஹா ஆஹா ஆஹா.

பாலித்த : (ஆவேசத்தோடு) சேர் என்ன அடியங்க, ஏன் வேணுமென்டா கொல்லங்க, எப்படியோ சண்டையில் சாகவேண்டியவன் தானே. ஆனா அப்பாலி மனிதர்களக் கொல்லாதீங்க, ஒன்டுமே அறியாத பெண்கள் மீது உங்கட இச்சைய தீக்காதிங்க. பிஞ்சுக் குழந்தைகள் நாய சுடுற மாதிரி சுடாதீங்க.

கப்டன் : Look பாலித்த, இராணுவமென்டா, பலதும் பத்தும் இருக்கும். இதுகளைக் கண்டும் காணாததைப்போல நடந்துகொள்ளுறதுதான் புத்திசாலித்தனம்.

பாலித்த : சேர் உங்களைப் போலதான் நானும் பயிற்சி எடுத்தநான். இங்க நடக்கிறதுகள் எல்லாம் சகஜம் என்று சொல்லிக்கொடுத்தாங்களா இல்லையே. அநியாயங்கள், அட்டுழியங்கள் நடக்கிற இடத்தில சமாதானத்த நிலைநாட்ட வேண்டிய நாங்களே இப்படி நடந்தா. சீச்சீ... வேலியே பயிர மேயுது இங்க.

- கப்டன்** : Stop it. You have mistaken the point (உரத்த குரலில்) இந்தக் காலகட்டத்தில் நாங்க பயிற்றுவிக்கப்படுறது சமாதானத்த நிலைநாட்ட இல்லை. தாயகம் கேட்கிற போராளிகள் அக்குவேறு, ஆணியேறாக சிதறடிக்கிறதுக்குதான்.
- பாலித்த** : போராளிகள் சிதறடிக்கலாம் அதுல தப்பில்லை, ஆனா இன்டைக்கு நீங்க நடத்தின வெறியாட்டத்தில் இரையாகினது யார்? அவங்களெல்லாம் போராளிகளா, சொல்லுங்க?
- கப்டன்** : போராளிகள் நசுக்கிறதுக்கான ஒரு வகையான வழிதான் அது.
- பாலித்த** : இதச் சொல்ல வெட்கமா இல்லையா சேர். நாங்களெல்லாம் வெறும் கோழைகள்...
- கப்டன்** : Shut up you fool (உரத்துக் கத்துதல்) (பின்னால் நின்ற இருவரையும் பார்த்து) ம... இவன்டவாய அடக்குங்க (அவர்கள் பொல்லாலும் துப்பாக்கிப் பிடியாலும் தாக்குகிறார்கள்)

காட்சி VI

(மேடையின் அடுத்த பக்கத்தில் கைகள் கட்டப்பட்ட நிலையில் மில்ட்டன் ஒரு மூலையில் படுத்துக்கிடக்கிறான். அவனது உடலில் ஆங்காங்கே இரத்தக்காயங்கள். மில்ட்டனுக்கு போராளிகளின் உடை இப்போது இல்லை)

தலைவன் : (வந்தவரத்தில் மில்ட்டனை இழுத்து வந்து தூக்கி அங்கே உள்ள மதிலில் சாத்துகிறான். மில்ட்டன் களைத்துப்போய் முச்சிரைக்கின்றான்) மில்ட்டன், நீ திறமையான, அஞ்சா நெஞ்சம் கொண்ட போராளி என்றது எனக்குத் தெரியும். ஆனா, முதல், நாங்க ஏன் போராடுறம் என்று உனக்கு தெரியுமா?

- மில்ட்டன்** : தெரியும்
- தலைவன்** : எங்களுக்கென்றொரு சுதந்திரத் தாயகம் தேவை என்கிறத ஏற்றுக் கொள்ளியா?
- மில்ட்டன்** : நிச்சயமா
- தலைவன்** : Very Good. கடைசியா ஒரு கேள்வி. உன் ரெத்தத்தில் ஒன்றாக் கலந்திருக்க வேண்டியது என்ன?
- மில்ட்டன்** : (நிமிர்ந்து நின்றவாறு) “உடல் மண்ணுக்கு, உயிர் தமிழுக்கு - இதை உரக்கச்சொல்வோம் உலகிற்கு” என்கிற தார்மீக சத்தியம்.
- தலைவன்** : (ஓடிச்சென்று, மில்ட்டனை கட்டியணைத்துக்கொண்டு) மில்ட்டன் இண்டையில் இருந்து நீ சாதாரண போராளியில்ல, நாளைய தாயகத்த கட்டியெழுப்பற தலைவன். (சொல்லியவாறு கட்டுகளை அவிழ்க்க முற்படுதல்)
- மில்ட்டன்** : ஆனா ஒரு கண்டிஷன் (தலைவன் கட்டுகளை அவிழ்த்துவிடுதல்)
- தலைவன்** : என்ன கண்டிஷன்?
- மில்ட்டன்** : 1. போர்க்களத்தில் சரணடைஞ்சவங்கள் நிராயுத பாணியாக சுட்டுத்தள்ளுது.
2. எதிரி செய்யுறான் என்றதுக்காக, நாங்களும் எல்லைக் கிராமத்தில் வாழுகிற, அவங்க இனத்தினரை தாக்கிறது.
3. பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்திட்டிருந்த சமூகத்தை ஒரு இரவிலேயே வெளியேறச் சொல்லுறது. இதுகள் எதிலையும் நான் உடன்படமாட்டன்.
- தலைவன்** : இல்ல, தப்பு, நம்ம போராட்டத்துக்கு, உன் தாய் கூட குறுக்க நிண்டா சுட்டுத்தள்ளினும்.
- மில்ட்டன்** : போராட்டத்துக்கு யார் குறுக்கநிண்டாலும் அவங்கள் அத உணர வைக்கலாம். ஆனா போராட்டத்தில், அதன் ஓழுங்கு, சட்டம், ஏன், மனிதாபிமானம் கூட மீறப்பட்டா உங்களையும் என் துப்பாக்கி குறிப்பாக்கத் தவறாது.

தலைவன் : (இதனால் ஆத்திரப்பட்ட தலைவன் பாய்ந்து வந்து மில்ட்டனது நெற்றியில் துப்பாக்கியை வைத்து) முள்ளுப்போட்டவனையே கடிக்க வந்திட்டியாடா நாயே இண்டைக்கே உனக்கு சமாதிகட்டுறன் பார். (இப்போது துப்பாக்கியைப் பிடறியில வைத்து முன்னுக்கு நடக்கச் சொல்லுகிறான்.)

காட்சி VII

இவ்வாறு மில்ட்டனை மேடையின் நடுப்பகுதிக்குக் கொண்டு செல்லும்போது, மறுபக்கத்தில் இருந்து இராணுவ கப்டன் பாலித்தவை துப்பாக்கி முனையில் அதே நடுப்பகுதிக்கு கொண்டு வருகிறான். இச்சந்தர்ப்பத்தில் இராணுவக் கப்டனும், போராளிகள் தலைவனும் எதிரும் புதிருமாகக் கண்டதினால் அதிர்ச்சியும், ஆக்ரோஷமும் அடைந்து ஒருவரையொருவர் தாக்க முற்படுகின்றனர். இதன் காரணமாக இராணுவ கப்டன் பாலித்தவின்மீதும், போராளிகளின் தலைவன் மில்ட்டனையும் பெரிதாகப் பொருட்படுத்தாமல் மேடைக்கு முன் பக்கமாக நோக்கி உதைத்துத் தள்ளி விடுகின்றனர். இவ்வாறு உதைத்தவுடன், இராணுவ முகாமிலிருந்த ஏனைய இராணுவத்தினரும், போராளிகள் முகாமில் இருந்த ஏனைய போராளிகளும் வந்து விடவே துப்பாக்கிச் சண்டை ஆரம்பிக்கிறது. போர்க்கள ஒலி நாடா போடலாம், ஆட்கள் அசைவதும், செத்து மடிவதுமான காட்சிகள் இடம்பெறும்.

காட்சி VIII

(ஒரு சில நிமிடங்களின் பின்னர் விழுந்து கிடக்கும் பாலித்த, மில்ட்டன் இருவரும் உடம்பால் அரக்கி அரக்கி வந்து மில்ட்டன் பாலித்தவின் கட்டுகளையும் அவ்வாறே பாலித்த மில்ட்டனுடைய கட்டுகளையும் அவிழ்த்து விடுகின்றனர். பின்னர் எழுந்து நின்று சில செக்கன்கள் ஆளையாள் பார்த்துவிட்டு ஓர் அங்கலாய்ப்பும், தவிப்பும்)

மில்ட்டன் : நான் மில்ட்டன்

பாலித்த : நான் பாலித்த

(இருவரும் கட்டித் தழுவுகின்றனர். இதனைப் பார்த்து நின்ற மக்களில் (இரு இனத்தவரும்) தமிழ் மக்கள் பாலித்தவைப் பார்த்து....)

தமிழ் மக்கள் 01: தம்பி எங்கட பிள்ளைகளையும் பிடிச்சிட்டு போனாங்களே அவங்களுக்கு என்ன நடந்தது?

மக்கள் 02 : சொல்லுங்க தம்பி, அவங்க உயிரோட இருக்கிறாங்களா?

பாலித்த : அம்மா, உங்க பிள்ளைகள் பிடிச்சிட்டுப் போனவங்களில நானும் ஒருவன் தான். ஆனா கடைசியில என்னையும் கைது செஞ்சு கடக் கொண்டு போனாங்க...

மக்கள் 2 : ஏன் தம்பி, நீங்களும் சிங்கள இனத்தைச் சேர்ந்த ஆமிதானே பின்ன ஏன் உங்களப் போய்...

பாலித்த : ஆமாம்மா, நாட்ட காக்கிறதுக்கென்றுதான் துப்பாக்கிய தூக்கினன். ஆனா இங்க வந்த பிறகுதான் இந்த நாடு அழியிறதுக்கு இவங்களும் ஒரு காரணம் என்று புரிஞ்சுகொண்டன்.

(சிங்கள மக்கள் மில்ட்டனிடம் வந்து இரந்து கேட்டல்)

சி.மக்கள் 1 : தம்பி, எங்க பிள்ளைகளுக்கு என்ன நடந்தது தம்பி

சி.மக்கள் 2 : தயவு செய்து சொல்லுங்க தம்பி

சி.மக்கள் 3 : எங்க பிள்ளைகளக் காப்பாத்திற வழிய என்டாலும், சொல்லுங்க தம்பி

மில்ட்டன் : ஆபுத்த கையில் எடுத்ததும் மனிதர்கள் எல்லாம் மிருகங்களாக மாறியிருநாங்க. ம.... (பெருமூச்சு விடுதல்) நடந்தது நடந்து போச்சு. இப்ப அதவிடுங்க. ஆக வேண்டியது நிறைய இருக்கு அதுக்கு முதல் உங்கள தயார்படுத்துங்க.

மக்கள் : (சிங்கள இனத்து, நடுத்தர வயதுடையவர்) தம்பி, நீங்க இரண்டு பேரும் பெரிய போர்க்களங்கள சந்திச்சி அதனால் ஏற்பட்ட அனுவத்தினால் பேசுறீங்க. அதனால், இனி இந்த இனத்துவேசத்த மறந்து ஒரு புதிய நாட்டை கட்டியெழுப்ப எல்லோரும் சேந்து பாடுபடுறதுதான் புத்திசாலித்தனம் வாங்க.

(அவ்வாறு கூறிக்கொண்டு தமிழ் சமூகத்தில் உள்ள ஓர் ஆணின் கையினைக் கோர்த்துப் பிடிக்கிறார். அவர்களைத் தொடர்ந்து எல்லோரும் கைகோர்த்து நிற்க, பாலித்தவும், மில்ட்டனும் சேர்ந்து பின்வரும் கவிதையினைக் கூறி புதிய சமூகத்தினை நிறுவ மக்களை அழைத்துச் செல்கின்றனர்)

**பாலித்தவும்,
மில்ட்டனும்**

: யுத்தமில்லா ஒரு தீபகற்பம் வேண்டும் - அதில்
நாமெல்லாம் கை கோர்க்க வேண்டும்
இரத்தம் சிந்தா ஒரு புதுயுகம் வேண்டும் - அதில்
நாமெல்லாம் உறவாட வேண்டும்.
ஜாதிமதபேதமில்லா ஒரு அழகுத் தீவு வேண்டும் - அதில்
நாமெல்லாம் படைப்பாளிகளாக வேண்டும்.
பூத்துக்குலுங்கும் ஒரு புதுநாடு வேண்டும் - அதில்
நாமெல்லாம் தொழிலாளர்களாக வேண்டும்.
அன்பு கொண்ட ஒரு தாய்நாடு வேண்டும் - அதில்
நாமெல்லாம் ஒரு தாய் பிள்ளைகளாக வேண்டும்.

**பாலித்த,
மில்ட்டன்**

: ஆயுதம் தூக்காப் போராட்டம் வேண்டும் - அதில்

மக்கள்

: நாமெல்லாம் முன் செல்வோம்.

**பாலித்த,
மில்ட்டன்**

: கோபதாபம் இல்லாத தீர்வுகள் வேண்டும் - அதில்

மக்கள்

: நாமெல்லாம் பங்காளிகளாகுவோம்.

**பாலித்த,
மில்ட்டன்**

: குரோதம் போற்றாக் கொள்கைகள் வேண்டும் - அதில்

மக்கள்

: நாமெல்லாம் பொறுப்புக்களேற்போம்.

**பாலித்த,
மில்ட்டன்**

: பகைமை கொள்ளாச் சகோதரத்துவம் வேண்டும் - அதில்

மக்கள்

: நாமெல்லாம் தோழர்களாவோம்.

**பாலித்த,
மில்ட்டன்**

: வேறுபாடுகளோடு கூடிய ஒன்றிப்பு வேண்டும் - அதில்

மக்கள்

: வேற்றுமையில்லாத் தோழமை கொள்வோம்.

திரை

அது போதாதா

காட்சி I

(அரசியல்வாதி, போராளி, இராணுவ வீரன் இவர்கள் மூவரையும் ஒரு நல்நோக்குடைய, போர்க்காலச் சூழலால் பாதிக்கப்பட்ட இளைஞர் யுவதிகள் கொண்ட ஒரு குழாம் சுற்றிவளைக்கின்றன. தண்டனைத் தீர்ப்புக்குக் கொண்டு வந்து சூழ்ந்து நின்றல், மேலே குறிப்பிடப்பட்டவர்கள் செய்த சமூக அநீதிகளை ஒவ்வொன்றாகச் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்)

1. யுவதி 1 : இவங்க யாரெண்டு தெரியுமா?
2. யுவதி 2 : இவங்க பெயர் என்னெண்டு தெரியுமா?
3. இளைஞன்1: இவங்க என்ன செய்தவங்கெண்டு தெரியுமா?
4. யுவதி 3 : இவங்களுக்கு என்ன தண்டனை தெரியுமா?

(இளைஞன்-2 ஆக்ரோஷமாகச் சிரித்தல், அதைத் தொடர்ந்து அனைவரும் சிரித்தல்)

5. இளைஞன்2: இவங்களச் சுமமா விடப்போறதில்ல.
6. யுவதி 4 : எங்கட சக்திய நாங்க காட்டாம விடப்போறதில்ல.
7. இளைஞன்3: மக்கள் சக்தியா, ஆயுத சக்தியா பெரிசெண்டு காட்டாம விடப்போறதில்ல.

(இந்த இளைஞர் யுவதிகள் குழாம், அரசியல்வாதி, போராளி, இராணுவ வீரன் இவர்கள் மூவரையும் மிக வேகமாகச் சுழல வைத்து மூன்று முறை சுற்றி அனைவரும் கீழே விழுதல். அந்நேரத்தில் இவர்கள் மூவரும் ஒரு கனவு உலகத்துக்குள் செல்கின்றனர்)

காட்சி II

கனவு I

(முதலாளிக்குத் தொழிலாளி குடைபிடித்துக் கொண்டு வீதியில் செல்லல். அவ்வீதியின் ஓரத்தில் ஒருவன் காக்கா வலியால் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது முதலாளியிடமிருந்து திறப்பைப் பறித்துக் கொண்டு தொழிலாளி காக்காவலியால் அவதிப்படும் நபரின் கையில் கொடுத்துக் காப்பாற்றுதல்)

முதலாளி : டேய் சண்முகம் நீ என்ன செய்யிறா? இவன் என்ன இனமெண்டு, என்ன சாதியெண்டு உனக்குத் தெரியுமா? நானே பாத்திட்டு பாக்காதவன் போல போறன். இந்த வழியால் போனவங்க எல்லாம் பாத்திட்டுத் தானே போனாங்க. உனக்கு மட்டும் ஏன் இந்த எண்ணம் வந்தது. நாய்க்கு ஏன் தோல் தேங்காய்.

(தொழிலாளி எழும்பி வந்து முதலாளியிடம் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.)

தொழிலாளி : மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்க ஐயா. இப்படித்தான் அஞ்சு வருசத்துக்கு முன்னால எங்கட அண்ணனும் காக்கா வலியால் வீதியோரத்தில் விழுந்து கிடந்திருக்கான். அந்த நேரத்தில் யாராவது உதவி செய்திருந்தா அவன் உயிர் பிளைச்சிருப்பான். எங்கட அண்ணனுக்கு நடந்த நிலமை வேற யாருக்கும் வரக் கூடாது. அதுதான் அப்படிச் செய்தனய்யா. அண்டைக்கு உங்களுக்கு காட் அட்டாக் (Heart Attack) வந்தநேரம் அந்த ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு டொக்டருமே (Doctor) இல்லாத இரவு நேரத்தில் அவசர அவசரமா ஓடிவந்து ஒரு டொக்டர் உங்களக் காப்பாத்தினாரே அவர் எந்தச் சாதியெண்டு கேட்டா உங்களத் தொடவிட்டங்க? சாதி என்னய்யா, இனமென்னய்யா, கடவுளால படைக்கப்பட்ட உயிர் தான் பெரிசு.

முதலாளி : சண்முகம் என்னால அந்தக் காரியத்த செய்ய முடியல்ல. உன்னால முடிஞ்சது. நீ பெரியாள் நீ பெரியாள். எனக்கே பாடம் படிப்பிச்சிட்டா. சரி வா போகலாம்.

கனவு II

(ஒரு கிராமத்தில் வசிக்கும் சிங்களவரான சோமாவதி, தமிழரான பார்வதி பறங்கியரான லின்டா இவர்கள் மூவரும் பாத்திமாவின் வீடு புயல் காற்றால் அழிந்துவிட்டதைப் பற்றி கலந்து ஆலோசனை செய்துவிட்டு பாத்திமா வீடு செல்லுதல்).

1. லின்டா : ஏன்டியம்மா! ஒரு விசயம் தெரியுமா?
2. எல்லோரும் : என்ன விசயம்
2. லின்டா : நம்மட பாத்திமாட வீடு புயல் காத்தால போயித்து.
4. பார்வதி : அவளுக்கு மூன்று பிள்ளைகளே. அவள் அந்த நேரத்தில் என்ன செய்திருப்பாளோ தெரியல... பாவம்.
5. சோமாவதி : ஐயையோ! அப்பிடியா... அவளுக்குப் புருஷனும் இல்லையே இப்ப என்ன செய்வாளோ?
6. பார்வதி : அப்பிட்யெண்டா நாங்கெல்லாம் அவளுக்கு என்ன செய்யலாம்?
7. லின்டா : இப்பிடிச் செய்தா என்ன?
8. எல்லோரும் : எப்பிடி? அந்த யோசனையக் கெதியாச் சொல்லன்.
9. லின்டா : நம்ம எல்லாரும் இந்தக் கிராமத்து மக்களிட்ட காக சேத்து அவளுக்கொரு வீடுகட்டிக் கொடுக்கலாம்.
10. சோமாவதி : இது நல்ல யோசனதான். முதல்ல வாங்க அவளப் போய்ப் பாத்து ஆறுதல் சொல்லுவம்.

(பாத்திமா தனிமையில் அழுது கொண்டிருத்தல் ஒவ்வொருவரும் ஆறுதல் சொல்லுதல்.)

1. சோமாவதி : அழாத பிள்ளை. முதல் உன்னையும் உன்ட பிள்ளைகளையும் காப்பாத்தின அல்லாவுக்கு நன்றி சொல்லு.
2. பார்வதி : நீ தைரியமா இருக்கணும். மனம் தளரக்கூடாது. இதெல்லாம் பெரிய அழிவில்லை. இந்த உலகத்தில எத்தனையோ விதமான அழிவுகள் நாளுக்கு நாள் நடந்துகொண்டிருக்கு.
3. லிண்டா : கவலப்படாத. உன்ட பிள்ளைகள் படிப்புச் செலவெல்லாம் நாங்க பாக்கிறம்.
4. சோமாவதி : நாங்க எல்லாருமா சேர்ந்து ஒரு நல்ல முடிவு எடுத்திருக்கிறம். உனக்கு ஒரு வீடு கட்டித்தாறதாக.
5. பார்வதி : உன்னச் சுத்தி நாங்க எல்லாருமே இருக்கம் கவலப்படாத பாத்திமா.
6. சோமாவதி : உனக்குப் பாதுகாப்பா நாங்க இருக்கம்.
7. லிண்டா : இன்னும் அழுதுகொண்டிருக்காத பாத்திமா. நாங்க எல்லாம் இருக்கம். வா வீடு கட்டிற வேலைய பாப்பம்.
8. பாத்திமா : லிண்டா, பார்வதி, சோமா நீங்க எல்லாம் எனக்கு உதவி செய்கிறதா முன்வந்திருக்கிறிங்க. எனக்கு எல்லாமே முடிஞ்சு போச்செண்டு நினைச்சிருந்தன். ஆனா நீங்க வீடு கட்டித்தாற எண்டும், உன்ட பிள்ளைகள் படிப்பிக்கிற எண்டும் சொல்லி ஆறுதல் படுத்தியிருக்கிங்க. இதுக்கெல்லாம் நான் எப்பிடி நன்றி சொல்லப் போறெண்டு எனக்குத் தெரியல்ல வாப்பா.

காட்சி III

கனவு கலைதல்

(விழுந்துகிடந்த போராளி, இராணுவ வீரன், அரசியல்வாதி ஆகிய மூவரும் கனவு கலைந்து விழித்தெழும்புதல்)

1. **அரசியல்வாதி :** கனவா இல்ல நனவா. அந்தக் கிராமத்தில் மக்களெல்லாம் எப்பிடி ஒண்டா வாழ்றாங்க. அவங்க மத்தியில அன்பு, பகிர்வு, இரக்கம் போன்ற பண்புகள் நிறைய இருக்கு. எவ்வளவு அழகா சகோதரங்கள் போல வாழ்றாங்க. இப்படியொரு சமூகத்த உருவாக்கத்தானே நானும் ஒரு தலைவனாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டன். ஆனா இன்டைக்கு என்னத் தெரிவு செய்த மக்களே என்ன வெறுக்குமளவுக்கு எண்ட அதிகாரத்தப் பயன்படுத்தியிருக்கிறன். என்ன நினைச்சா எனக்கே வெறுப்பாயிருக்கே.
2. **போராளி :** Yes அந்தக் கனவில தமிழ், சிங்கள, முஸ்லிம், பறங்கியர் ஒற்றுமையா வாழ்றாங்க. வலிப்பால விழுந்து கிடந்தவன சாதாரண ஒரு தொழிலாளி குணமாக்க உதவி செய்றான். ஆனா எண்ட அதிகாரத்துக்கு உட்பட்ட மக்கள், ஒருவன ஒருவன் வெட்டிச் சாய்க்கிறான். படுகுழி தோண்டுறான், பழிக்குப்பழி வாங்குறான். இப்பேற்பட்ட சமூகச் சீர கேட்டுக்கு நான் தானே காரணம். சீ... நான் ஒரு சமூகத் துரோகி. சீ... நான் ஒரு சமூகத் துரோகி.
3. **இராணுவ வீரன்:** நான் கண்ட கனவப் பாத்தா அந்த சமூகத்தில் உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன், பணக்காரன், ஏழை, அரசன், ஆண்டி என்கின்ற ஒரு வேற்றுமை இருக்கல்ல. ஆனா எண்ட அதிகாரத்துக்கு உட்பட்ட மக்களிடத்தில் நானே எண்ட அதிகாரத்த பாவிச்சிருக்கன். பிளவுகள், வேற்றுமைகள், ஏற்றத் தாழ்வுகள் நானே உருவாக்கியிருக்கிறன். நான் ஒரு முன் மாதிரியற்ற வாழ்க்கைய வாழ்ந்திருக்கிறன் என்ன நினைச்சாலே எனக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமா வருது.

(மூவரும் முன்னுக்கு வருதல். மூவரும் ஒன்று சேர்ந்து சொல்லுதல்)

அரசியல்வாதி
இராணுவ வீரன்
போராளி

: எங்களுக்கு இன்னுமொரு சந்தர்ப்பம் தந்தா அந்த சொர்க்கபுரியில் இருந்ததுபோல அன்பு, நீதி, சமாதானம், சமத்துவம் போன்ற பண்புகளக் கொண்ட ஒரு சமுதாயத்த உருவாக்குவம்

இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது இவர்களைச் சூழ்ந்து நின்ற இளைஞர்களில் ஒருவன் (இளைஞன் 2) தடியுடன் ஓடி வந்து அம்முன்று பேரின் நெஞ்சுக்கு முன்னால் பிடித்துத் தள்ளும் பொழுது மூவரும் கத்துதல்).

மூவரும் : ஐயோ! எங்கள் விட்டிடுங்க... எங்கள் விட்டிடுங்க.

யுவதி 1,

யுவதி 4 : இவ்வளவு காலமா எங்கள் வாழவிட்டிடுங்களா?

யுவதி 2,

யுவதி 3 : எங்களுக்குள்ள எத்தன குழப்பங்கள் ஏற்படுத்தினீங்க.

இளைஞன் 1,

யுவதி 2,

இளைஞன் 3 : எங்கட அமைதியச் சீர்குலைச்சிங்களே! மறந்திட்டிடுங்களா?

அரசியல்வாதி

இராணுவ வீரன்

போராளி : நிறுத்துங்க, நிறுத்துங்க, நிறுத்துங்க (சூக்குரல் இடல்)

இராணுவ வீரன்: உங்கட அமைதியச் சீர்குலைச்சது உண்மதான்.

போராளி : உங்களுக்குள்ள பிரிவினைய ஏற்படுத்தினது உண்மதான்.

அரசியல்வாதி : உங்கட ஒற்றுமையக் கலைச்சது உண்மதான்.

(மூவரும் ஒன்றாக மேடையை முன்னோக்கி வருதல்.)

ஹாஜான் பேண்ட

அரசியல்வாதி

இராணுவ வீரன்

போராளி

: இன்னுமொரு சந்தர்ப்பம் கொடுங்க பிளீஸ் (Please)
இன்னுமொரு சந்தர்ப்பம் கொடுங்க.

(பெண்ணொருத்தி சபையோரிடமிருந்து மேடையை நோக்கி விரைந்து
வந்த வண்ணம்...)

பெண்

: (ஆவேசமாகச் சிரித்துக்கொண்டு) இன்னுமா சந்தர்ப்பம்
கேக்கிறிங்க? என்ட புருஷனை கதறக் கதற
கொண்டங்களே போதாதா. என்ட பிள்ளைகளின்
படிப்பை நாசமாக்கினீங்களே போதாதா? எங்கட
வீடுவாசல்களக் குண்டெறிஞ்சி அழிச்சீங்களே அது
போதாதா? கையிழந்து, காலிழந்து... எங்க வாழ்க்கை
யையே தொலச்சீங்களே போதாதா? ஏன் என்ன
அனாதையா நடு வீதியில நிறுத்தியிருக்கீங்களே
அது போதாதா?

இளைஞன் 2

: 30 வருசகால யுத்தத்தில் இப்பிடி என்னென்னவோ
எல்லாம் நடந்து முடிஞ்சிட்டு. இனி என்ன செய்யலாம்
எண்டு யோசிப்பம்.

யுவதி 4

: அப்பிட்யெண்டா இவங்களுக்கு இன்னுமொரு
சந்தர்ப்பம் கொடுக்கலாமெண்டு சொல்றிங்களா?

யுவதி 1

: யேஸ் யேஸ் (Yes, Yes) இவங்கள நாங்கதானே
தெரிவு செய்தம், அதனால நாங்கதான் இவங்களுக்கு
ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுக்கவேணும்.

யுவதி 3

: இருந்தாலும், எல்லா இனத்தவரது சுதந்திரத்தையும்
மதிக்கக்கூடிய வகையில் மக்களாகிய நாங்கதான்
சட்டங்கள இனிமேல் இயற்றுவம். அதனால
இவங்களுக்கு இன்னுமொரு தடவ சந்தர்ப்பத்த
கொடுத்துப் பாக்கலாம்.

இளைஞர் 1,

யுவதி 2,

இளைஞர் 3 : சரி, இவங்களுக்கு இன்னுமொரு சான்ஸ் (Chance) கொடுத்துப் பார்ப்போம்.

(இந்தவேளையில் பார்வையாளர்களிலிருந்து ஒருவர் துப்பாக்கியுடன் ஓடிவந்து அம்மூவரையும் சுட எத்தனிக்கும்போது யுவதி 1 தடுத்தல்.)

யுவதி 1 : மகனே! பொறுமையா இரு. அவசரப்படாத. தீமையால தீமைய வெல்ல முடியாது. இவங்களைக் கொலை செய்க உன் தலையில் கொலைப் பழியப் போட்டுக் கொள்ளாத. இவங்களுக்கு இன்னுமொரு சந்தர்ப்பம் கொடுத்துப் பாப்பே.

ஒருவன் : ஜூலாய் (July) கலவரத்தில் இந்த நாட்டையே புகைமண்டலமாக்கினார்களே அதற்குப் பதில் சொல்லச் சொல்லுங்க. ஒரு சமூகத்தையே இரவோடு இரவாய் அனுப்பினார்களே, அதற்குப் பதில் சொல்லச் சொல்லுங்க. ஆயிரமாயிரம் இளைஞர்களைக் கைது செய்தார்களே, அவங்கள் உயிரோடு கொண்டுவரச் சொல்லுங்க. எல்லைக் கிராமங்களுக்குள் புகுந்து பச்சைக் குழந்தையென்று பாக்காம கதறக் கதற கொண்டாங்களே, அவங்கள் உயிரோடு கொண்டுவரச் சொல்லுங்க. அதற்கு பிறகு இந்தச், சண்டாளங்களை உயிரோடு விடுறதா இல்லையா என்று நான் முடிவெடுக்கிறன்.

(மூவரும் இளைஞனின் காலில் விழுதல்)

அரசியல்வாதி

இராணுவ வீரன்

போராளி : தம்பி... எங்களை மன்னிச்சிடு... எங்கள...

(அப்போது எங்கிருந்தோ இவனைக் குறிபார்த்து வந்த தோட்டா அவன் முதுகில் பாய்கிறது. அங்கேயே அவன் உயிரை விடுகிறான். எல்லோரும் திகிலடைந்து நின்றல்)

திரை

ஹாஹான் பேனாட்

39

ஒரு துளி கறூப்பூ ஜூலாய்

பங்குபற்றுவோர் : அருண் (நான்கு பிள்ளைகளின் தந்தை)
ஆச்சி (அருணின் தாய்)
ஜேராட், வயலட், ரொபட்,
பிறிஜட் (அருணின் பிள்ளைகள்)
குமுதுமாலி, பியசேன (அயல் வீட்டார்)

(அருணின் மனைவி இரண்டு வருடங்களின் முன்பே இறந்துவிட்டாள்).

ரொபட் : (பாடசாலையில் இருந்து வீட்டிற்கு வருகின்றான்) அனே ஆச்சி (ஆச்சி வீட்டில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறாள்) எங்களுக்கு இண்டைக்குக் கெதியா பள்ளிக் கூடம் விட்டுட்டு, ஒண்டும் படிக்கல்ல. டீச்சர் எங்களை யெல்லாம் கெதியாவீட்ட போகச் சொல்லிட்டா.

ஆச்சி : அப்படியா மகன், எல்லாப் பிள்ளைகளையும் வீட்டுக்கு போகச் சொல்லிட்டாங்களா, இல்ல உங்கள் மட்டுந்தானா வீட்ட போகச் சொன்னவங்க.

ரொபட் : நாங்க மட்டும் தான் வந்தநாங்க. ஆனா டீச்சர்மார் எல்லாம் கூடிக் கூடிக் கதைக்கிறாங்க.

ஆச்சி : சரி, இப்ப அக்கா வருவாள்தானே கேட்டுப் பாப்பம்.

ரொபட் : ஆச்சி, இந்தா அக்கா வாறா.

வயலட் : ஆச்சி, ஏதோ பிரச்சனை நடக்கப்போகுது போல கிடக்கு, எங்க எல்லாரையும் வீட்ட போகச் சொல்லிட்டாங்க. வர்ர வழியில எல்லா வீட்டிலையும்

வெள்ளைக் கொடி கட்டுறாங்க. ஏதோ யாழ்ப்பாணத்தில் பதிமூண்டு ஆமிக்காரங்கள் சுட்டுப் போட்டாங்களாம் எண்டும் கதைக்கிறாங்க.

- ஆச்சி** : மகன், அண்ணா எங்கடா? அவன் உங்களோட வரல்லையா? அதுசரி, யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த பிரச்சினைக்கு ஏன்டா திருகோணமலைய எரிக்கப் போறாணுகள்... சும்மா விட்டுட்டு வேலயப் பாருங்க.
- வயலட்** : அண்ணாவா ஆச்சி, அவன் அங்க கதைச்சிக்கொண்டு நிக்கிறான் போல. அவங்கிட வகுப்பில கொஞ்ச அண்ணாமார் வந்து பெயரெல்லாம் எழுதிட்டுப் போறாங்க.
- பிறிஜட்** : (ஐந்து வயதுக் குழந்தை, ஆச்சியின் சேலையை பிடித்தபடி) அந்தா அப்பாவும் வந்திட்டார்.
- ஆச்சி** : அப்பா வந்திட்டேரா! அப்பிடயெண்டா... அய்யையோ இவன் ஜெராட்டத்தானே இன்னும் காணல்லை. அருண், இவன் ஜெராட்டக் கொஞ்சம் பாத்திட்டு வாடா.
- வயலட்** : அனே ஆச்சி, வேணாம். ரோட்டில ஒரு சனமும் இல்ல. அண்ணா அவன்ட பிரன்ட்ஸ் வீட்டிலயாவது நிப்பான்தானே அப்பாவ வெளியில அனுப்பாதிங்க, பயமாயிருக்கு.
- ஆச்சி** : அதுவும் சரிதான், கொஞ்சம் பொறுத்துப் பார்ப்பம். அருண், என்ன நடந்த எண்டு எனக்கு ஒருக்கா விளக்கமாச் சொல்லன். இந்த பிள்ளைகள் ஆளுக்கொரு கதையச் சொல்லுதுகள்.
- அருண்** : அதான் அம்மா, யாழ்ப்பாணத்தில் பொடியங்கள் பதிமூண்டு ஆமிக்காரங்கள் சுட்டுப்போட்டாங்களாம். அதால, தெரியாதா! இங்க இருக்கிற சிங்களவங்க அடிடா, புடிடா எண்டு நிக்கிறாங்க. நிலம் கொஞ்சம் பதட்டமாத்தான் கிடக்கு.
- ஆச்சி** : என்னதான் நடந்தாலும் கடவுள் தான் எங்களக் காப்பாத்த வேணும். சரி, சரி இருட்டாகவும் போகுது வாங்க பிள்ளைகள், சாப்பிட்டுட்டுச் செபமாலையச் சொல்லுவம்.

வயலட் : ஆச்சி, எனக்கென்டா பசிக்கல்ல, சாப்பாடு தேவல்ல.

அருண் : இல்ல மகள், எல்லாரும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாவது சாப்பிடுங்க. தச்சேலா ஓடவேண்டி வந்தாலும் ஓடவேணும்.

(வேளைக்கே சாப்பிடுகின்றார்கள். சாப்பிட்டு முடிந்ததும்)

ஆச்சி : வயலட் செபமாலையத் தொடங்கு, ரோட்டுக்குக் கேக்காம, எல்லாரும் பக்தியா சொல்லவேணும்.

(செபமாலை சொல்கிறார்கள்)

றொபட் : அப்பா ஒண்டுக்கு வருகுது.

அருண் : சத்தம் போடாம, பின்பக்கமாப் போய் பேஞ்சிட்டுவானே. தம்பி நல்ல பிள்ளையல்லோ.

றொபட் : (வெளியில் போன றொபட் ஓடிவருகிறான்) ஆச்சி, நேவிக்காரணுகள் ட்ரக், ட்ரக்காக வந்து இறங்கிற சத்தம் கேக்குது.

பிறிஜட் : (அப்பாவின் மடிக்குள் போய் அடங்குகிறான்) அப்பா எங்கயாவது போவம் அப்பா...

வயலட் : ஓடுற எண்டாலும் எங்க அப்பா ஓடுறது. ரோட்டுக்கு அங்காலையும், சிங்களவனுகள், பின்னாலயும் அந்தச் சிங்கள வீடுதான் இருக்கு.

றொபட் : ஆச்சி அந்தப் பின் வீட்டு குமுதுமாலி அக்கா நல்லவ போல. ஏன், அண்டைக்கு குரன்மீன் தந்தவதானே!

ஆச்சி : அந்த நேரத்தில் தந்தாலும் இப்படி ஒண்டெண்டா அவங்களும் என்னென்ன செய்யிறாங்களோ?

அருண் : நேவி காவலுக்கு நிண்டா ஒண்டும் நடக்காது. இந்த காடயனுகளுக்கெல்லா பயப்பிட வேண்டுகிட்டு.

பிறிஜட் : அவங்களிட்ட பெரியவாள், கத்தி எல்லாம் இருக்கும் என்னப்பா?

ஆச்சி : (வாய்க்குள் முணுமுணுத்து செபித்தபடி) அது ஒண்டும் நடக்காது. எல்லாரும் பாய விரிச்சிட்டுப் படுங்கோ.

(நேரம் - இரவு 9.00 மணி, ஊரெல்லாம் பெரும் பொம்ஸ் முழக்கங்கள், வெடிச்சத்தங்கள், ஆமி, நேவி ட்ரக்குகள் அங்கும் இங்குமாக செல்லும் சத்தம், எங்கும் புகைமண்டலம், வீடுகள் எரிகின்றன. மக்கள் அல்லோலகல்லோலப்பட்டு ஓடும் அழுகரல்)

ஆச்சி : ஆண்டவரே எங்களக் கைவிடாதேயும்.

வயலட் : ஆச்சி, இருதய ஆண்டவர் எங்களக் கைவிடமாட்டார். இருதய ஆண்டவரல் எனக்கு அளவில்லாத நம்பிக்க இருக்கு.

றொபட் : அந்தா எங்கட வீட்டையும் வந்திட்டாங்க. கதவ உடைக்கிறாங்க.

அருண் : அம்மா, பிள்ளைகள் எல்லோரும் வாங்க எங்கட தகரக் குசினிக்குள்ள போய் நிப்பம். வீட்ட எரிச்சாலும் எரிப்பாங்க.

ஆச்சி : வயலட், றொபட் இந்த கூடைகள் தூக்குங்க ஓடக்குள்ளயும் கைவிட்டுறாதிங்க. அதுகளுக்குள்ள முக்கியமான சாமானுகள் எல்லாம் கிடக்கு.

(தகரக் குசினிக்குள் போய் ஒளிந்து கொள்கிறார்கள்)

பிறிஜட் : அம்மா.... அம்மா... பயமா இருக்கு ஆச்சி... (அழுதல்)

அருண் : (பிறிஜட்டின் வாயை கைகளால் பொத்திக்கொண்டு) மகள் அழாதிங்க அவங்களுக்கு தெரிஞ்சால் இங்கயும் வந்திருவாங்க.

வயலட் : (தகரத் துவாரத்தின் வழியே பார்த்தபடி) அப்பா, அந்தா டயர் எல்லாம் கொண்டு வாராங்க. வீட்டப் பத்தவைக்கப் போறாங்க.

குமுதுமாலி : (வேலியேரத்தோடு நின்று கொண்டு) அக்கே, அக்கே அப்பே பத்த என்ட (அக்கா எங்கிட வீட்டுப்பக்கம் வாங்க)

றொபட் : அப்பா பக்கத்துவீட்டு அக்கா கூப்பிடுறா போல கிடக்கு.

அருண் : ஓம், ஓம் அவதான். இந்தா பாருங்க ஓடிப்போக்குள்ள சத்தம் போடாம ஓடவேணும்.

குமுதுமாலி : (வேலிக்கருகில் நின்றபடி) அருண் அய்யே எங்களால உங்கட வீட்டக் காப்பாத்த முடியாது, ஆனா உங்கட உயிரக் காப்பாத்திறுக்கு இடந்தாறம் வாங்க.

அருண் : பொஹோம ஸ்துதி நங்கி, மிக்க நன்றி, உங்கட உதவிய எண்டைக்கும் நாங்க மறக்க மாட்டம்.

(வேலியை விலக்கிக்கொண்டு பியசேனயின் வளவுக்குள் செல்லுதல். பியசேன அவர்களுடைய களஞ்சிய அறையில் தங்கவைக்கப்படுகிறார்கள்)

பிறிஜட் : அனே ஆச்சி, அந்த ஓட்டைக்குள்ளால என்ன பாக்கிறிங்க?

ஆச்சி : அடேய் பிள்ளகளா, அங்க பாருங்க பியசேனட டக்கியில இருந்துகூட பெற்றோல் எடுக்கிறானுகள். இதையும் கொண்டுபோய் எங்கட வீட்ட ஊத்தப் போறானுகள் போல. அட கடவுளே! இந்த மனுசன் ஒரு வார்த்த சொன்னா இதுக்குள்ள வந்து எங்க எல்லாரையும் மீன அரியிர மாதிரி அரிஞ்சு போடுவாங்களே.

வயலட் : அப்பா எங்கடவீடு எரியுதப்பா, அந்தா அந்த ஓலைக் குடிசையும் எரியுது, கடவுளே ஆட்டுக்காளைக்குள்ள மட்டும் அவங்க போயிரக்கூடாது.

(குமுதுமாலியின் கணவன் பியசேன வருகிறான்)

பியசேன : அருண் அய்யே உங்கட வீட்டத்தாண்டி போய்ட்டாங்க. வாங்க வீட்டப் போய்ப் பாப்பம். முடிஞ்சா நெருப்ப நாக்கலாந்தானே.

அருண் : அம்மா நீங்களும் பிள்ளைகளும் இங்கயே இருங்க விடிஞ்சுட்டு தானே? நாங்க போய் வீட்ட பாத்திட்டு வாரும்.

(வீட்டைப் பார்க்கச் சென்ற அருண் ஓடி வருதல்)

அருண் : (மூச்சிரைத்துக்கொண்டு) கடவுள் தானம்மா காப்பாத்தி இருக்கார். விறாந்தையில போட்டு எரிச்சிருக்கிற அந்த டக்டர்... டயர்... முழுசா பத்தி இருந்தா வீடு நாசமாய்ப் போயிருக்கும். இருதய ஆண்டவர் அறைக்குள்ள ஒரு பெரிய பெற்றோல் ட்ரம், நாலு கை பொம்ஸ்கம் வெடிச்சு பத்தாம அப்படியே இருக்கு. ஒவ்வொரு ரூமுக்குள்ளயும் கட்டிலுக்குக் கீழ கிறினைட் வெடிக்காமக் கிடக்கு.

ஆச்சி : கடவுளுக்கு ஸ்தோத்திரம் இனியும் நாங்க இங்க இருக்கிறது நல்லதில்ல. பக்கத்து பள்ளிக்கூடத்தில் போய் தங்குவம் வாங்க.

(குமுதுமாலியிடமும், பியசேனவிடமும் நன்றி சொல்லிவிட்டு பள்ளிக் கூடத்துக்குச் செல்கிறார்கள்.)

றொபட் : அனே ஆச்சி, நாங்க மட்டும் இல்ல எல்லாச் சனமும் இங்க தான் வாறாங்க.

றொபட் : ஆச்சி அந்தா அண்ணா நிக்கிறான்.

ஆச்சி : (அழுதுகொண்டு ஓடிப்போய் கட்டிப்பிடித்து) என்ட தங்கமே இங்க வாடா. உன்னக் காணாம நாங்கெல்லாம் தவியா தவிச்சுப் போயிற்றம். உனக்கு என்ன நடந்ததோ, ஏது நடந்ததோ எண்டு ஏங்கியெல்லோ போயிற்றம் கடவுள் உண்மையாவே எங்களுக்குப் புதுமைதான் செய்திருக்கார். வீட்டுக்கும் ஒண்டும் நடக்கல்ல உன்னையும் காப்பாத்தி இருக்கிறார்.

அருண் : பார்த்தீங்களா பிள்ளைகளே, நாங்க கும்பிடுற தெய்வம் எங்களக் கைவிடயில்ல. கடவுள நம்பினோர் கைவிடப்படார் என்றது முற்றிலும் உண்மை. எங்கட உடமைகளையும், உயிரையும் காப்பாத்தின கடவுளுக்கு நன்றி சொல்லி செபம் சொல்லுவம் வாங்க.

திரை

மகத்துவம் தேடும் மகரந்தம்

காட்சி I.

(பங்கு பற்றுவோர்: கஜன், நிர்மலா (கணவன், மனைவி)

விடியற்காலை கஜன் அலுவலகம் போக ஆயத்தமாகின்றான்)

கஜன் : நிர்மலா, வாடி இங்க

நிர்மலா : என்னங்க (என்று கேட்டவாறு குசினியில் இருந்து ஓடிவருகிறாள்)

கஜன் : சொன்னதச் செஞ்சியா?

நிர்மலா : நீங்க என்ன சொன்னீங்க, நான் என்ன செய்யல்ல

கஜன் : பாத்தியா, பாத்தியா வாய் நீண்டு கொண்டே போகுது.

நிர்மலா : இப்ப நான் என்னங்க பெரிசாப் பேசிட்டன், நீங்க என்ன செய்யச் சொன்னீங்க எண்டுதானே கேட்டன்.

கஜன் : எனக்கு வேணுமடி, எனக்கு வேணும். இதுவும் வேணும் இதுக்கு மேலயும் வேணும். அப்பவே சொல்லி வச்சாங்க “தாயிற் சிறந்ததோர் கோயிலும் இல்லை, தந்தை சொல் மிக்க மந்திரம் இல்லை” எண்டு, நான் கேட்டனா. அவங்க சொல்லையும் தட்டி உன்ன கட்டினன் பார் எனக்கு வேணும்.

நிர்மலா : இங்கேருங்க கொஞ்சம் ஆத்திரப்படாதீங்க. நிதானமா பேசுங்க. எனக்கும் உங்கள மாதிரிப் பேசத் தெரியும்.

நான் கூட “கணவனே கண்கண்ட தெய்வம்” எண்டு நம்பித்தானே உங்களோட வந்தன்.

கஜன் : ஆமாண்டி, வந்தாலும் வந்தா மூதேவியையும் கூட்டிட்டுல்ல வந்திருக்கா. இப்ப இந்த வீடு முழுக்க மூதேவி குடி கொண்டிருக்கு, சனியன் பிடிச்சிருக்கு.

நிர்மலா : நான் வரக்குல்ல நல்லாத்தான் வந்தன். நீங்கதான் இப்ப புத்திபேதலிச்சிப் போய் இருக்கிங்க.

கஜன் : ஆமா, பெரிய சீதேவி பெத்துப் போட்டிருக்கா பார். (இந்த சொற்களைக் கேட்டதும் நிர்மலா இடி விழுந்தாற்போல் சுவரில் சாய்ந்தவண்ணம் அழுகிறாள்)

(சற்று மௌனம் - அருண் அவள் அருகே சென்று)

கஜன் : இப்ப நான் என்ன பெரிசாச் சொல்லிட்டன் எண்டு கண்ணீர் வடிக்கிறா. உண்மையத்தான் சொல்லுறன். நிர்மலா கொஞ்சம் யோசிச்சுப்பார். நாம கல்யாணம் முடிச்சி இப்ப எத்தன வருசம். (ஆத்திரமாக) ஐஞ்சு வருசம்டி, ஐஞ்சு வருசம், ஒரு பூச்சி புழு... ம் இம்... இத்தவரைக்கும் இல்ல. இனியும் வருமா? கொஞ்சம் யோசி, நான் பெரிய கம்பனியில வேல பாக்கிறன். எனக்கெண்டொரு வாரிசு வேணாமா? வாறவன் போறவன் எல்லாம் என்ன சார், சம்சாரத்துக்கு எத்தின மாசம் எண்டுதான் கேட்கிறான். எனக்கு எப்படி யிருக்கும்? பிள்ளையே பிறக்காதுடா அவளொரு மலடி எண்டு என்ன சொல்லச் சொல்லுறியா? சொன்னா அவ்வளவுதான் உன்னயில்லடி என்னத்தான் சொல்லுவான் லாயக்கில்லாதவன், விபரம் தெரியாதவன் எண்டெல்லாம் பரவாயில்லன்றியா? இன்டைக்கு வேற Officeல பாட்டி. என்னத்த சொல்லி கேலி செய்யப் போறான்களோ தெரியல்ல.

(வீட்டை விட்டு வெளியே ஒப்பிசுக்குப் (Office) போதல்)

காட்சி II

(Office இல் டிறிங்ஸ் பாட்டி. அருண் சற்று தாமதமாகவே போகிறான்)

சங்கர் : ஹலோ (Hello) அருண் வாவா உன்னத்தான்டா பாத்திட்டிருந்தம்.

அமலன் : இந்தாடா கிளாஸ்

வரதன் : கொஞ்சம் பொறுடா, அவன்ட வீட்டு சமாச்சாரத்த கொஞ்சம் விசாரிச்சிடுவம்.

சங்கர் : சரியாப் போச்சி, பிறண்டி உள்ள இறங்க முன்னாடியே கேட்டிறவேணும். அருண் வை.ப் (wife) வரலியா?

தர்மா : அவ எப்படிடா வரமுடியும்

அமலன் : ஏண்டா டிலிவரிக்கு டேட் கொடுத்திட்டாங்களா?

சங்கர் : அதெல்லாம் இந்த ஜென்மத்தில நடக்காதுடா. ஏதாவது நடக்கிற காரியமா பேசுங்க.

தர்மா : (எழும்பி நின்று) ஓ யெஸ் (Oh yes), தங்கியூ (Thank you) மைடியர் பிரன்ட்ஸ் எனக்கொரு கரு கிடைச்சிருக்கு. எதுக்கெண்டு கேக்கிறிங்களா? நான் தான் ரைட்டர் ஆச்சே அது தான் இதவச்ச பெரிய கதை எழுதப் போறன்.

வரதன் : டேய் பலகாரவாயா, கரு உனக்கில்லடா அவன் wife வுக்கு கட்டணும் அதுக்கு ஆக வேண்டியதப் பார்.

(எல்லோரும் சிரித்தல்)

கஜன் : (எழுந்து பிறண்டி போத்தலை போட்டு உடைத்தல்) போதும் நிறுத்துங்கடா. நாங்க கதைக்க வேண்டியது பிசினை மட்டர்ஸ். ஏன்டா பமிலி மட்டர்ஸ்ஸப் பற்றி டிஸ்கஸ் பன்றிங்க.

அமலன் : (எழுந்து நின்று மற்றவர்களைப் பார்த்து ஏளனத்துடன்) என்ன மச்சான் புரியலியா, பிரச்சனை அங்க இல்ல (கஜனைக் கண்ணால் காட்டி) இங்கதான் இருக்கு. அது தான் மச்சிக்கு கோபம் பொத்துக்கொண்டு வருது.

(இதை பொறுக்கமுடியாமல் கஜன் அமலனை நெருங்கி வந்து கன்னத்தில் அறைதல். ஏனையோர் பிடிக்கும் வேளையில்)

மனேஜர் : (உள்ளே வந்தவண்ணம்) மிஸ்டர் கஜன் உங்கள ஒரு ஜென்டில்மன் என்று நினைச்சிட்டிருந்தன். ஆனா உங்க அநாகரீகத்த காட்டிட்டிங்க. You don't know how to behave in the function. I dismiss you from the Job Right Now, please get out.

(ஆத்திரத்துடன் கஜன் அவ்வறையை விட்டு வெளியேறுகிறான்.)

காட்சி III

(ஆவேசத்தோடு வீடு நோக்கி வருகிறான் கஜன். வீட்டில் பங்குத்தந்தை [குருவானவர் (பாதர்)] நிர்மலாவோடு கதைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். விறுவிறு என்று சென்றவன் பங்குத்தந்தையைக் கண்டதும் சற்று நிற்கின்றான்.)

கஜன் : குட் ஈவ்னிங் பாதர்

பாதர் : குட் ஈவ்னிங் கஜன்

கஜன் : இவளையும் இழுத்துக்கொண்டு உங்களிட்ட வரத்தான் இருந்தன். நீங்களே வந்திட்டிங்க.

பாதர் : ஆமாப்பா, கிறிஸ்மஸ் வருதில்லையா அதனால் அதுக்கு முன்னாடி எல்லாக் குடும்பங்களையும் சந்திக்க வேணும். அதனால் உங்களையும் ஒருக்கா பாத்திட்டிடுப் போகலாம் எண்டு வந்திருக்கன். அதுசரி என்ன அப்படி அவசரமா என்ன சந்திக்க நிர்மலாவையும் கூட்டிற்று வர இருந்தா? சொல்லப்பா.

கஜன் : அத அந்தா அவளிட்டையே கேளுங்க பாதர்.

நொஹான் பேனாட்

49

- நிர்மலா** : பாதர் இவரக் கொஞ்சம் ஆசீர்வதிச்சிட்டுப்போங்க பாதர் கொஞ்சநாளா சரியே இல்ல. தான் என்ன கதைக்கிறன் எண்டு அவருக்கே தெரியிதில்ல. ஏதும் பில்லி சூனியம் செஞ்சிருப்பாங்க போலிருக்கு.
- கஜன்** : நிர்மலா, ஸ்டொப் யுவர் பிளடி மௌத் (Stop your bloody mouth), பில்லி, சூனியம் யாருக்கு? உனக்கா, எனக்கா? உனக்குத்தான்டி, உன்ட வயித்தில கட்டிருக்காங்க.
- நிர்மலா** : பார்த்திங்களா பாதர். இவர் இப்பிடித்தான். உங்களுக்கு முன்னடியே இப்படி பேசிறார் என்பா...?
- பாதர்** : கஜன், கொஞ்சம் ஆத்திரப்பாதப்பா, பொறுமையா இரு.
- கஜன்** : முடியாது பாதர். இனியும் என்னால வாய மூடிக்கொண்டு சம்மா இருக்க முடியாது.
- பாதர்** : சரிப்பா, கஜன், நீ, இப்ப என்னத்த சொல்லவாறா?
- கஜன்** : இனியும் என்னால, இவளோட வாழ முடியாது என்றத சொல்லவாறன்.
- பாதர்** : அப்படியெண்டால்...?
- கஜன்** : அப்படியெண்டால் அப்படித்தான்.
- நிர்மலா** : பாதர்... (அழுது கொண்டு) வேணாம் பாதர். எங்கள் பிரிச்சி வச்சிறாதிங்க. இவரவிட்டா எனக்கு வேற வாழ்க்கையே இல்ல.
- கஜன்** : இந்த பார் நிர்மலா, உனக்கு வேற வாழ்க்கை இல்லாம இருக்கலாம், ஆனா நான் வாழ விரும்புறன்.
- பாதர்** : கஜன் உன்னட்ட சில கேள்விகள் கேட்கிறன் பதில் சொல்லுவியாப்பா?
- கஜன்** : தாராளமாக கேளுங்க.

- பாதர்** : உங்கட கல்யாணத்தண்டு தாலி கட்டிறதுக்கு முன்னாடி நான் சில கேள்விகள் கேட்டன் உனக்கு ஞாபகம் இருக்கா?
- கஜன்** : சரி எந்தக் கேள்வி எண்டு சொல்லுங்க.
- பாதர்** : இன்பத்திலும், துன்பத்திலும், உடல் நலத்திலும், நோயிலும் இவளுக்குப் பிரமாணிக்கமாய் இருப்பீரா எண்டு கேட்டதுக்கு நீ ஆம் என்று சொன்னியா இல்லையா?
- கஜன்** : யேஸ், சொல்லியிருப்பன். ஆனா இந்தப் பாழாப்போன நிலம் வரும் எண்டு நினைச்சுக்கூட பார்கலியே.
- பாதர்** : கஜன் கலியாணம் என்பது வெறும் உடம்பு சம்மந்தப்பட்ட விசயமில்ல. இரண்டு மனங்கள் ஒன்று சேர்ந்தது. அன்பு என்கின்ற பாசக்கயிறறால பிணைக்கப்பட்டு, உடல் என்ற உணர்ச்சி நரம்புகளால பீடிக்கப்படுகின்ற சங்கீதம் தான் திருமணம். நீ விரும்பினா பயன்படுத்தவும், விரும்பாத போது தூக்கி எறியவும் கடையில் வாங்கிற செருப்பு மாதிரி நினைக்காதப்பா.
- நிர்மலா** : வேணாம் பாதர், அவரப் பேசாதீங்க. இவர யாரோ தூண்டி விட்டிருக்கிறாங்க. இல்லாட்டி இவர் இப்படி ஒரு காலமும் பேசினதில்லை.
- கஜன்** : No, No, என்ன யாரும் தூண்டிவிடயில்ல. நான் சுயமாகத்தான் கதைக்கிறன். இன்டைக்கு ஒப்பீசில (Office) என்ன எல்லாம் கதைச்சாங்க தெரியுமா? அதக் கேட்டுத்து மனமுடைஞ்சி நிக்கிறது உங்களுக்கு விளக்குமா?
- பாதர்** : கஜன், இந்தச் சமுதாயம் யாரத்தான் வாழவச்சிருக்கிறாங்க, சொல்லு பாப்பம். ஒவ்வொண்டுக்கும் ஒவ்வொரு கதை சொல்லுவாங்க. நாம நமக்கெண்டொரு வாழ்க்கையைத் தெரிஞ்ச பிறகு யார் கதையையும் காதுல போடக்கூடாது. உலகம் ஆயிரம் சொல்லட்டும் நமக்கு நாமதாண்டா நீதிபதி.

கஜன் : (சற்று அழும் குரலில்) நான் படுற வேதனை உங்களுக்குப் புரியாது பாதர். இன்டைக்கு ஒப்பிசுக்கு (Office) கொஞ்சம் லேட்டா போயிட்டதினால் ஒருவன் "வைப் (Wife) வரலியா" என்று கேக்கிறான். "அவளுக்கு டிலிவரி டேட் (Delivery Date)" என்று கிண்டலடிக்கிறான் இன்னொருத்தன். அதுக்கு மற்றவன் அவ இல்லடா இவன்தான் பிள்ள பெற லாயக்கில்லாதவன்". இந்தா இவளால இன்டைக்கு என்ற வேலையும் பறிபோச்சி (ஆவேசத்தோடு) முடியாது, இனியும் என்னால இந்த அவமானங்களை யெல்லாம் சகிக்க முடியாது. இன்டைக்கு எப்படியாவது ரெண்டில ஒரு முடிவு காண வேணும். பாதர் இது எங்க தனிப்பட்ட விஷயம், இனியும் நீங்க இதுல தலையிடாதீங்க பிளீஸ் (Please) இங்க இருந்து போயிடுங்க.

பாதர் : எதுவாயிருந்தாலும் அது ஆண்டவரினிட சித்தப்படி நடக்கட்டும். என் செயம் என்றும் உங்களக் காப்பாத்தும். ஆண்டவர் உங்கட பிரச்சனைக்கு ஒரு நல்ல முடிவு தருவார்.

(பாதர் செல்லுதல்)

(சற்று மௌனம்)

நிர்மலா : இங்கேருங்க என்னக் கலியாணம் கட்ட முதல் நீங்க என்ன சொன்னீங்க என்று இப்ப உங்களுக்கு ஞாபகமிருக்கா? "நீ காற்று நான் மரம் நீ சொல்லும் போதெல்லாம் தலையாட்டுவேன். நீ மழை நான் பூமி நீ எங்கு விழுந்தாலும் ஏற்றுக் கொள்வேன். நீ அலை நான் கப்பல் நீ எப்படி மோதினாலும் தாங்கிக் கொள்வேன்" என்று சொன்னதெல்லாம் இப்ப மறந்திட்டீங்களா?

கஜன் : என்னடி, பழகுகளக் கிண்டி என்ன வசப்படுத்தப் பாக்கிறியா? அதெல்லாம் இனி நடக்காது. அண்டைக்கு எனக்குத் தேவைப்பட்டது நீ. அதனால் அப்படியெல்லாம் வசனம் பேசினன். இப்ப எனக்கு வேண்டியது சமுதாயத்தில் ஒரு அந்தஸ்து.

கொம்பனியில் புரமோஷன், எதிர்காலத்த அனுபவிக்க சொத்து, என் ரெத்தம் எண்டு சொல்லுறதுக்கு வாரிசு. சுருக்கமா சொல்லுறதா இருந்தா வாழ்க்கைய, எல்லா வசதிகளோட அனுபவிக்க ஆசைப்படுறன்.

நிர்மலா : புரிஞ்சுபோச்சு, நல்லாப் புரிஞ்சு போச்சு நீங்க வாழ்க்கையில் எதுக்கு முதலிடம் கொடுக்குறீங்க என்றது நல்லாவே புரிஞ்சி போச்சு. நானுமொரு முடிவுக்கு வந்திட்டன். இப்ப நான் என்ன செய்ய வேணும் எண்டு சொல்லுங்க. உங்களுக்காக அதையும் செய்யுறன்.

கஜன் : எந்தக் குறையும் இல்லாத என்ன வீட்டவிட்டு திரத்திட்டான் அந்த அயோக்கியன் எண்டு நீ வெளிய போய் சொல்லக்கூடாது பார். அதனால் கடைசியா உனக்கொரு சான்ஸ் (Chance) கொடுக்கிறன். அதாவது இரண்டு பேருல யாருக்கு ப்ரொபிளம் (Problem) இருக்கு எண்டு டெஸ்ட் பண்ணிப்பாப்பம். இரண்டு பேரும் சேர்ந்தே போவம். இதுக்கு சம்மதமென்டா இப்பவே என்னோட வா.

காட்சி IV

(இருவரும் ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்கிறார்கள். செல்லும் வழியில் சிலர் ஓர் இடத்தில் புதினம் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றார்கள். மாரிமழை பெய்கிறது)

நிர்மலா : என்னங்க அதில இவ்வளவு கூட்டமா இருக்கு?

கஜன் : சரி வா போய் பார்த்திட்டுத் தான் போவமே. அந்தா எங்கட மனைஜரும் (Manager) அங்க நிக்கிறார். அவரிட்ட கேட்டாலும் சொல்லுவார். (இருவரும் அவ்விடத்தை நெருங்கும் வேளையில்)

நிர்மலா : அய்யையே, ஒரு குழந்தை அழும் சத்தம் கேக்குது.

(அங்கே குழந்தை ஒன்று துனியில் சுற்றப்பட்டவாறு கிடத்தப்பட்டிருக்கிறது. இருவரும் கூட்டத்தை விலக்கி கொண்டு குழந்தை அருகே செல்கின்றனர்.)

கஜன் : (அங்கே நின்று வேடிக்கை பார்ப்போரைப் பார்த்து) நீங்கெல்லாம் மனிசங்களா. உங்களுக்கு இதயம் எங்கிறதே இல்லையா? ஒரு பச்சக்குழந்தை வீறிட்டு அழுறதப் பார்த்து வெறும் ஜடங்கள் மாதிரி, வேடிக்கை பாத்திட்டு நிற்கிறீங்களே. கொட்டுற இந்த மழையில் வீறிட்டு அழுற குழந்தையிட சத்தம் உங்களுக்கெல்லாம் கேக்கல்லையா?

கிழவி : யாரோ தெரியலப்பா, பாழ்ப்போன ஒருத்தி பெத்தெடுத்த பச்சக்குழந்தைய ரோட்டில போட்டிட்டு போயிருக்கா. நல்லா இருப்பாளா அந்தப் பாதகி.

(கிழவி சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும் போதே, நிர்மலா ஓடிப்போய் குழந்தையைத் தூக்கி எடுத்து முத்த மழை பொழிகின்றாள். தன் சேலை முனைப்பினால் குழந்தையைத் துடைத்து மூடுகிறாள்)

மனேஜர் : மிஸ்டர் கஜன், நீங்க இந்தக் குழந்தையை ஏன் எடுத்து வளக்கக் கூடாது. யோசிக்காதிங்க. பிள்ளை இல்லாத உங்களுக்கு கடவுள் கொடுத்த பரிசா இந்தக் குழந்தைய ஏத்துக்குங்க.

கஜன் : (சற்றுத் தடுமாற்றத்தோடு) என்ன சேர், நானா? இந்த குழந்தையையா? என்ன ஏத்துக்க சொல்லுறீங்களா...?

(அவ்வழியாகப் பாதர் வருகிறார்)

பாதர் : கஜன் ஏனப்பா தயங்கிறா, கடவுள் தான் இந்த குழந்தையக் கொடுத்ததா ஏத்துக்க. அங்கபார் நிர்மலா அந்தக் குழந்தையத் தூக்கி எடுத்திருக்கா. தாயுள்ளம் கொண்ட அவளுக்கு இறைவன் கொடுத்த செல்வம். நல்லா யோசிச்சிப்பார் கஜன். பெத்தாத்தான் பிள்ளையா. உன்ர பிள்ளையென்றாத் தான் பாசம் வருமா? குழந்தைகள் இறைவனின் சொத்துகளப்பா. ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு திட்டத்தை இறைவன் வகுத்திருக்கார். இதுவும் இறைவனுடைய திட்டமாக நினைச்சி ஏத்துக்கப்பா.

(நிர்மலா தூக்கி வைத்திருக்கும் குழந்தையை கஜன் வாங்குகிறான்)

மனேஜர் : கன்கிறாஜுலேஷன்ஸ் (Congratulations) மிஸ்டர் கஜன். அந்த ஆண்டவன் உங்களுக்கு கிறிஸ்மஸ் பரிசாக இந்த ஸ்வீட் பேபிய (Sweet Baby) மட்டுமில்ல எந்தப் பிரச்சனையால உங்க வேலய இழந்தீங்களோ அதே வேலையத் திருப்பிக் கொடுத்திருக்கார். அத்தோடு நீங்க எதிர்பார்த்திருந்த ப்ரோமோஷனையும் (Promotion) உங்களுக்குக் கொடுக்கச் சொல்லி மேலிடத்திலிருந்து ஓடர் வந்திருக்கு. சோ, குட்லக் மிஸ்டர் கஜன்.

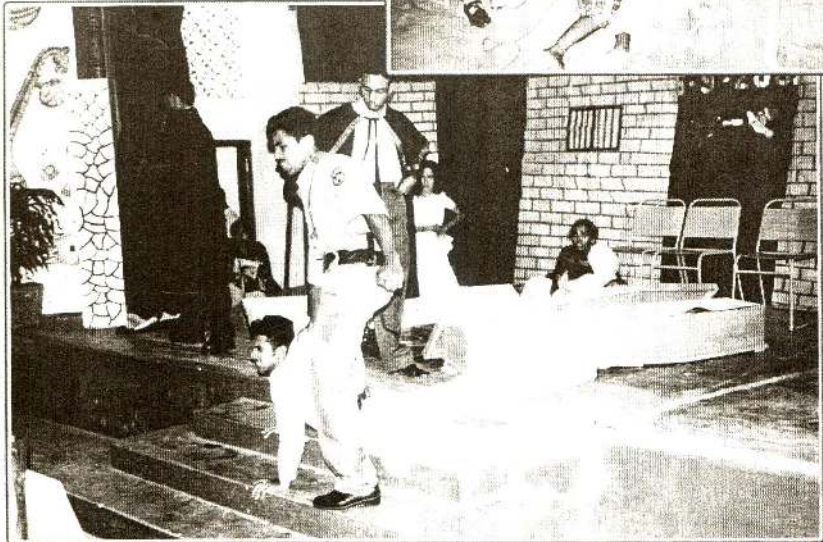
கஜன் : (குழந்தையை ஏந்தியவாறு) கடவுளே, எவ்வளவோ கீழ்த்தரமான விஷயங்களையெல்லாம் உயர்ந்தவையா நினைச்சி வாழ்ந்திட்டிருந்த என்ன மன்னிச்சி இந்தக் குழந்தைய எனக்கு பரிசா கொடுத்திருக்கிறீர். நிச்சயமா இந்தக் குழந்தைய என் சொந்தப் பிள்ளயப் போல வளத்து ஆளாக்குவன். நன்றி இறைவா நன்றி.

(நிர்மலாவைப் பார்த்து)

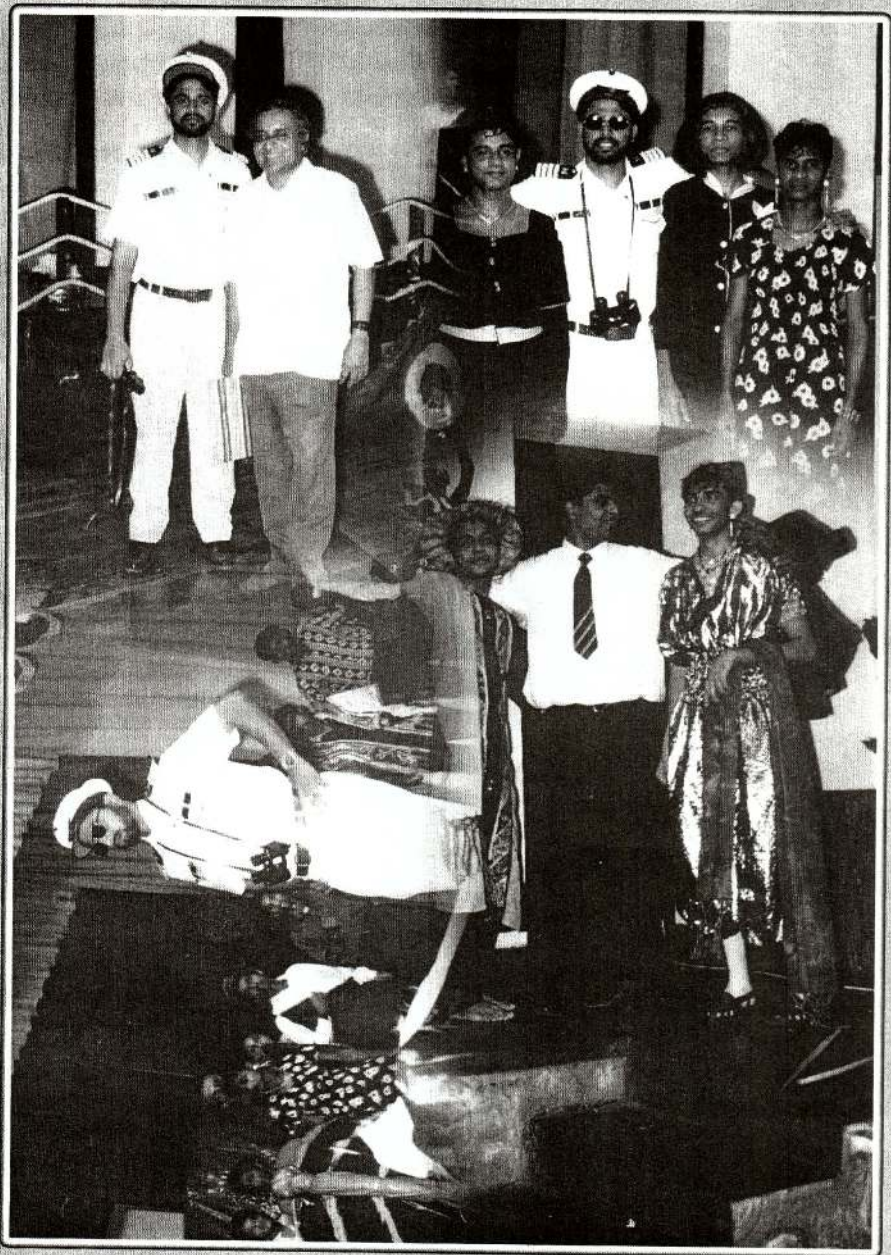
என்ன மன்னிச்சிடு நிர்மலா. நீயும் என்னப்போல உடலாலும் உள்ளத்தாலும் ஆன மனிஷி என்றத உணராம உன்ன நோகடிச்சிட்டன். நாங்க செய்ய இருந்த டெஸ்ட்டில எனக்குத்தான் குறைபாடா இருந்தா எனக்கு எவ்வளவு ஏமாற்றமாகவும், அவமானமாகவும், தாழ்வு மனப்பான்மையாகவும் இருந்திருக்கும். கடவுள் என்ட கண்ணத் திறந்திட்டார். என்ன மன்னிச்சிடு நிர்மலா. பாதர் நீங்களும் என்ன மன்னிச்சிடுங்க.

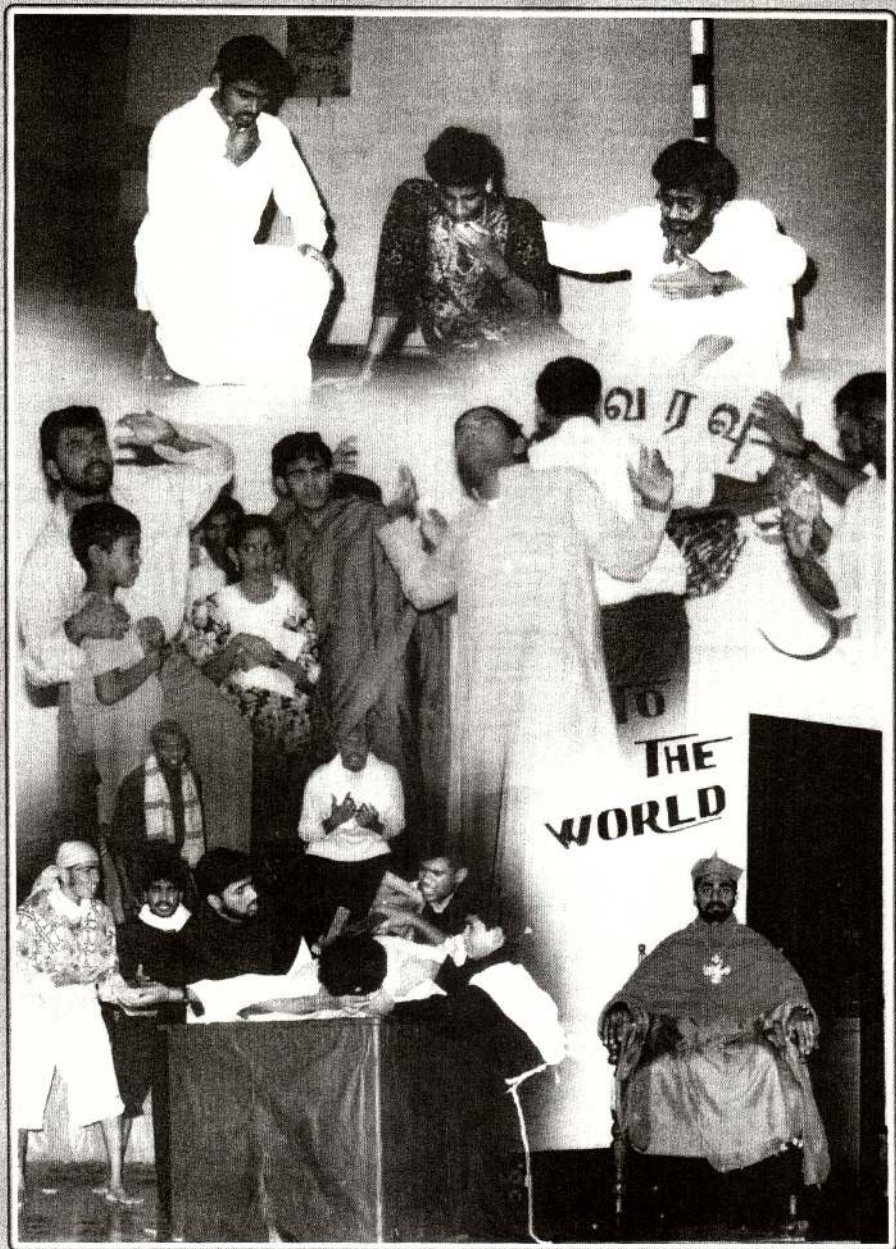
பாதர் : “இறைவன் இணைத்ததை மனிதன் பிரிக்காதிருக்கட்டும்” என்று தான் ஆசீர்வதிக்கிறம். ஆனா இந்த உலக ஆசைகளும், அற்ப செல்வங்களும், அந்தஸ்துகளும், உயர்ந்த எதிர்பார்ப்புகளும் கூட இறைவன் இணைத்ததைப் பிரிக்கலாம் என்றத நாங்கள் அனைவரும் மனதில பதியவைத்து எந்த அற்ப ஆசைகளும் எங்களை அடிமையாக்காதவாறு இறை அருளைக் கேட்டு இன்றைய கிறிஸ்மஸ் நாளில அனைவரும் மன்றாடுவம்

திரை

நூலாசிரியரைப் பற்றி...

01. அருட்தந்தை ஹொவான் பேண்ட் அடிகள் தனது சிறிய வயதில் சிறிய சூருமடத்தில் கற்றுக்கொண்டிருக்கும்போது தேவ அழைத்தல் நிகழ்ச்சியிலே ஒரு நாடகத்தில் நடித்தார். அந்த நாடகத்தில் அவரது நடிப்பை அவதானிக்கதிலிருந்து எதிர்காலத்தில் மறைமாவட்டத்தில் கலை வழியில் வேத போதகப் பணியை ஆற்றப்போவது இவர்தான் என அந்த நேரத்திலேயே இவரை நான் குறிவைத்துவிட்டேன்.
02. கலையில், குறிப்பாக நாடகத்தில் இவர் ஆர்வம் கொண்டவர்.
03. தவக்காலத்தில் இயேசுவின் வாழ்க்கை வரலாற்றை கலையம்சங்கள் நிறைந்த பாணியில் மேடையேற்றுவதில் சிறந்தவர்.
04. ஆலய திருவிழாக்களின்போதும், கலை நிகழ்ச்சிகளிலும், பல போட்டிகளுக்காகவும் இவர் நாடகங்களைத் தயாரித்து மேடையேற்றியிருக்கிறார்.
05. சமய - சமூக - இலக்கிய மாதாந்த சஞ்சிகையாகிய 'தொண்டன்' இதழின் தற்போதைய ஆசிரியரான இவர் கருத்துச் சொல்லும் விதம் தீவிர போக்குடையதும், அழுத்திச் சொல்லும் பாணி கொண்டதும், முற்போக்குச் சிந்தனையுடையதுமாகும்.

அருட்தந்தை, ஜோசப் மேரி S.J.

Rs. 200.00

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

ISBN : 978-955-8715-63-5